

บทที่ 6

ทศวรรษ 1970 ที่ไม่แน่นอน มัวหมอง อับจนต้องเผชิญวิกฤติเศรษฐกิจ และมีความขัดแย้งรุนแรงกับรัสเซียและอิหร่าน (1969-1981)

ศาสตราจารย์ ดร.อิรวิน อันเกอร์ (Irwin Unger) แห่งมหาวิทยาลัยนิวยอร์ก (New York University) ผู้เขียนตำราประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา *These United States : The Questions of Our Past* เรียกประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาช่วงทศวรรษ 1970 (1970-1079) ว่าเจ็ดสิบที่ไม่แน่นอน นำสงสัย คลุมเครือ (The Uncertain Seventies)¹ นอกจากนี้ศาสตราจารย์ ดร.โทมัส เอ. ไบลี (Thomas A. Bailey) และศาสตราจารย์ ดร.เดวิด เอ็ม. เคนเนดี (David M. Kennedy) แห่งมหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด (Stanford University) ผู้เขียนตำราประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา *The American Pageant : A History of the Republic* เรียกประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาช่วงทศวรรษ 1970 ว่า เจ็ดสิบที่มัวหมองอับจน (The Stalemated Seventies)² สหรัฐอเมริกาช่วงทศวรรษ 1970 อยู่ภายใต้การนำของประธานาธิบดีริชาร์ด เอ็ม. นิกสัน (Richard M. Nixon) บริหารประเทศช่วงปี 1969-1974 ประธานาธิบดีเจอร์รัล อาร์. ฟอร์ด (Gerald R. Ford) บริหารประเทศช่วงปี 1974-1977 และประธานาธิบดีจิมมี คาร์เตอร์ (Jimmy Carter) บริหารประเทศช่วงปี 1977-1981 ความคลุมเครือน่าสงสัย มัวหมองอับจนและไม่แน่นอนในทศวรรษ 1970 ปรากฏเด่นชัดทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ความมัวหมองทางการเมืองสืบเนื่องมาจากคดีอื้อฉาววอเตอร์เกตปี 1972 (The Watergate Scandal 1972) เกิดจากพรรคพวกของประธานาธิบดีนิกสันส่งคนไปทำจารกรรมในอาคารวอเตอร์เกต ซึ่งเป็นศูนย์บัญชาการเลือกตั้งของพรรคเดโมแครตในเวลา 02.30 น. ของวันที่ 17 มิถุนายน 1972 ประธานาธิบดีนิกสันรับรู้เรื่องราวและรู้ตัวผู้สั่งการในวันที่ 22 มิถุนายน 1972 แต่ประธานาธิบดีนิกสันปิดบังเรื่องราวและปกป้องพรรคพวกผู้กระทำความผิด ทั้งใช้อำนาจประธานาธิบดีเกินขอบเขตคือ ปลดและโยกย้ายคณะผู้สอบสวน ตลอดจนไม่ให้ความร่วมมือขัดขวางขบวนการยุติธรรมไม่ยอมมอบเทปตามคำสั่งศาล เพราะประธานาธิบดีนิกสันรู้ตัวว่าผิดจริงจึงตัดสินใจลาออกจากการเป็นประธานาธิบดีในวันที่ 9 สิงหาคม 1974 ก่อนที่คณะกรรมการตุลาการสภาผู้แทนราษฎรจะลงมติฟ้องร้อง (impeach) ประธานาธิบดีต่อวุฒิสภาและวุฒิสภาก็มีมติถอดถอน (remove) นิกสัน

นอกจากการเป็นประธานาธิบดี เมื่อเจอร์ล อาร์. ฟอร์ด ขึ้นเป็นประธานาธิบดีได้ประกาศให้อภัยแก่อดีตประธานาธิบดีนิกสันที่มีส่วนพัวพันในคดีอื้อฉาววอเตอร์เกตปี 1972 อันมีผลทำให้คนอเมริกันขาดศรัทธาไม่ไว้วางใจในประธานาธิบดี นักการเมืองและพรรคการเมือง ความมัวหมองทางเศรษฐกิจมีความเปลี่ยนแปลงทั้งขึ้นและลงเป็นช่วง ๆ ตลอดทศวรรษ 1970 โดยรัฐบาลไม่สามารถแก้ไขได้อันได้แก่ปัญหารุขกติกาค่ำชบเซา ภาวะเงินเฟ้อ คนว่างงานเพิ่มจำนวนมากขึ้น และภาวะการขาดแคลนน้ำมันอย่างรุนแรงในปี 1973 และ 1979 ความมัวหมองทางสังคมเกิดจากชนกลุ่มน้อยก่อความวุ่นวายเพื่อเรียกร้องขอความช่วยเหลือดูแลจากรัฐบาลและเรียกร้องสิทธิที่ควรได้รับการยอมรับจากสังคม ชนกลุ่มน้อยมีหลายกลุ่มเริ่มจากอเมริกันผิวดำเรียกร้องเลิกการแบ่งแยกเหยียดผิว และร้องขอการมีสิทธิเท่าเทียมกันเช่นอเมริกันผิวขาว อเมริกันอินเดีย (American Indians) มีการเคลื่อนไหวภายใต้ชื่อกระบวนกรอเมริกันอินเดีย (The American Indian Movement, - AIM)³ เรียกร้องให้รัฐบาลอเมริกันยอมรับในสิทธิของอเมริกันอินเดีย และยอมรับความเป็นเจ้าของในทรัพย์สินคือที่ดินของอเมริกันอินเดียเช่นอเมริกันผิวขาวได้รับจากรัฐบาลอเมริกัน เม็กซิกันอเมริกัน (Mexican Americans or Chicano)⁴ จากเม็กซิโกเข้ามาในสหรัฐอเมริกาอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 เพื่อเป็นแรงงานเพราะสหรัฐอเมริกาขาดแคลนกรรมกร หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เม็กซิกันอเมริกันส่วนใหญ่หลบหนีเข้าสหรัฐอเมริกาอย่างผิดกฎหมาย เม็กซิกันอเมริกันอยู่กันอย่างหนาแน่นที่เมืองลอสแอนเจลิส, แคลิฟอร์เนีย และสังคมเมืองแถบรัฐทางตะวันตกเฉียงใต้ เม็กซิกันอเมริกันมีปัญหาเรื่องภาษา ความยากจน มีการศึกษาน้อย ต้องทำงานรับจ้างเป็นแรงงานในไร่และมักถูกนายจ้างกดค่าแรง ภายใต้การนำของเซซาร์ ชาเวส (Cesar Chavez) นำการจัดตั้งองค์การคนงานไร่ (United Farm Workers - UFW) เพื่อรวมพลังต่อรองกับนายจ้าง เรียกร้องเพิ่มค่าจ้างแรงงานสวัสดิการและการยอมรับในบทบาทองค์การ นอกจากนี้เม็กซิกันอเมริกันยังรวมตัวจัดตั้งองค์การทางการเมืองชื่อลา ราซา ยูนิดา (La Raza Unida) ร่วมมีบทบาททางการเมืองในระดับท้องถิ่นและระดับมลรัฐ ชาวเปอร์โตริโก (Puerto Ricans)⁵ ซึ่งได้รับการยอมรับเป็นประชากรชาวอเมริกันจากเปอร์โตริโกส่วนใหญ่อพยพเข้าตั้งมั่นในนิวยอร์กมีปัญหาเรื่องภาษา ยากจน มีการศึกษาน้อย และมักว่างงาน กล่าวได้ว่ามีสภาพความเป็นอยู่ที่ย่ำแย่กว่าอเมริกันผิวดำ ชาวเปอร์โตริโกต้องการให้รัฐบาลอเมริกันช่วยจัดหางานให้ เพื่อการมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ชาวคิวบา (Cuban)⁶ อพยพจากคิวบามาสหรัฐอเมริกาเป็นสองช่วง ช่วงแรกเมื่อต้นทศวรรษ 1960 เป็นชาวคิวบาชนชั้นกลางหนีการปกครองของฟิเดล คัสโตร เข้าตั้งมั่นที่เมืองไมอามี (Miami) ในฟลอริดา ที่ฟลอริดาชาวคิวบาประสบความสำเร็จในการประกอบอาชีพ มีชีวิตความเป็นอยู่ดี ช่วงที่สองในทศวรรษ 1980 เป็น

ชาวคิวบาชาวจีนและนักโทษคิวบาที่คัสโตร อนุญาตให้ออกจากคิวบาและเนเธอร์แลนด์ ชาวคิวบาคนที่สองนี้มีปัญหาเรื่องภาษา ความยากจน มีการศึกษาน้อย มีสภาพความเป็นอยู่ไม่ดี มักตกงานหรือได้งานบริการระดับต่ำเช่น เป็นพนักงานล้างรถหรือเป็นพนักงานเก็บขยะ เป็นต้น กลุ่มสตรีอเมริกันในปี 1966 ภายใต้การนำของเบ็ตตี ไฟรเดน (Betty Frieden) ทำการจัดตั้งองค์การสตรีแห่งชาติ (The National Organization for Women-NOW)⁷ เรียกร้องความเสมอภาคแก่สตรีในการเข้าทำงานโดยไม่ยึดเพศเป็นตัวกำหนด ความมัวหมองในสภาวะแวดล้อมคือมลภาวะ (Pollution) มลภาวะเกิดจากการเติบโตอย่างรวดเร็วของอุตสาหกรรมและการเพิ่มมากขึ้นของประชากรทำให้สภาวะแวดล้อมสกปรก กล่าวคืออากาศสกปรกเพราะควันจากโรงงานและรถยนต์เป็นอันตรายต่อสุขภาพ โรงงานและบ้านปล่อยน้ำเสียลงสู่แม่น้ำและทะเลสาบทำให้น้ำสกปรกเป็นอันตรายต่อสัตว์น้ำ คนอเมริกันในปลายทศวรรษ 1960 เรียกร้องให้รัฐบาลควบคุมมลภาวะในสภาวะแวดล้อม รัฐบาลผ่านกฎหมายกำจัดมลภาวะหลายฉบับเพื่อให้สภาพแวดล้อมดีขึ้นแต่แก้ไขไม่สำเร็จ มลภาวะคงเป็นปัญหาและทวีความรุนแรงขึ้นในทศวรรษ 1970 ที่รัฐบาลต้องแก้ไข ในปี 1970 กลุ่มอนุรักษ์ธรรมชาติกำหนดให้วันที่ 22 เมษายนของทุกปีเป็นวัน คุ่มครองโลก (The Earth Day)⁸ มีโครงการกำจัดสิ่งสกปรกบนโลกหลายโครงการเชิญชวนให้ประชากรบนโลกร่วมมือกับทำให้โลกสะอาด

สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของประธานาธิบดีริชาร์ด เอ็ม. นิกสัน 1969-1974

ริชาร์ด เอ็ม. นิกสัน (Richard Milhous Nixon 1913-1994) ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา ลำดับที่ 37 จากพรรครีพับลิกัน นำการบริหารประเทศระหว่างปี 1969-1974 มีสปีโร ที. แอกนิว (Spiro T. Agnew) เป็นรองประธานาธิบดีช่วงปี 1969-1973 และเจอร์ล อาร์. ฟอร์ด เป็นรองประธานาธิบดีช่วงปี 1973-1974 ริชาร์ด เอ็ม. นิกสันเคยเป็นรองประธานาธิบดีในสมัยประธานาธิบดีดีไวท์ ดี. ไอเซนฮาวร์ (1953-1961) นิกสันเป็นรองประธานาธิบดีลำดับที่ 12 ที่ได้เป็นประธานาธิบดี ในปี 1953 ขณะที่นิกสันอายุ 40 ปี ดำรงตำแหน่งรองประธานาธิบดีเป็นเหตุให้นิกสันได้ชื่อว่าเป็นรองประธานาธิบดีที่มีอายุน้อยที่สุดเป็นลำดับที่ 2 รองประธานาธิบดีที่มีอายุน้อยที่สุดลำดับที่ 1 มีอายุเพียง 36 ปี คือ จอห์น ซี. บริคเคนริดจ์ (John C. Brekinridge) ในสมัยประธานาธิบดีเจมส์ บูชานาน (1857-1861) งานด้านการต่างประเทศเป็นผลงานดีเด่นของประธานาธิบดีนิกสัน คือแสวงหาแนวทางยุติสงครามเวียดนาม เริ่มด้วยการถอนทหารอเมริกันออกจากสงครามเวียดนามเริ่มในเดือนมิถุนายน 1969 และนำสหรัฐอเมริกาออกจากสงครามเวียดนามในเดือนมกราคม 1973 ลดความตึงเครียดระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีนและรัสเซียด้วยการเดินทางเยือนจีนในเดือนกุมภาพันธ์ 1972 เดินทางเยือนรัสเซียและลงนามจำกัดอาวุธร้ายแรงกับรัสเซียในเดือนพฤษภาคม 1972 นิกสันเป็น

ประธานาธิบดีคนเดียวที่ลาออกจากการเป็นประธานาธิบดีในวันที่ 9 สิงหาคม 1974 เพราะมีส่วนพัวพันในคดีอื้อฉาววอเตอร์เกตปี 1972 อันมีผลให้รองประธานาธิบดีเจอร์ล อาร์. ฟอร์ด ต้องเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีบริหารประเทศช่วงปี 1974-1977

1. ผลงานด้านการต่างประเทศของประธานาธิบดีริชาร์ด เอ็ม. นิกสัน 1969-1974

ประธานาธิบดีนิกสันเน้นงานด้านการต่างประเทศมากกว่างานบริหารภายในประเทศ การดำเนินนโยบายต่างประเทศของสหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของประธานาธิบดีนิกสันมีส่วนอย่างมากในอันที่คลายความตึงเครียดของโลก ความสำเร็จในการดำเนินนโยบายต่างประเทศเกิดจากปัจจัยหลักสองประการคือหนึ่งประธานาธิบดีนิกสันมีประสบการณ์และเชี่ยวชาญในเรื่องการเมืองและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเพราะเคยเป็นรองประธานาธิบดีนานถึงแปดปีในสมัยประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ (1953-1961) สองประธานาธิบดีนิกสันได้ผู้ช่วยที่มีความรู้ความสามารถคือ ดร. เฮนรี เอ. คิสซิงเจอร์ (Dr. Henry A. Kissinger) ศาสตราจารย์จากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดเชี่ยวชาญในด้านนโยบายความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ช่วยงานประธานาธิบดีนิกสันในตำแหน่งผู้ช่วยพิเศษด้านความมั่นคงของชาติ (special assistant for national securities affairs) ช่วงปี 1969-1973 และได้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศในปี 1973-1974 ความสำเร็จในงานด้านการต่างประเทศเป็นผลงานเด่นของประธานาธิบดีนิกสัน กล่าวคือหนึ่งประธานาธิบดีนิกสันแสวงหาแนวทางยุติสงครามเวียดนาม เริ่มด้วยการประกาศหยุดยอญทหารอเมริกันออกจากสงครามเวียดนามในวันที่ 8 มิถุนายน 1968 และแสวงหาแนวทางนำสหรัฐอเมริกาออกจากสงครามเวียดนามได้สำเร็จในวันที่ 27 มกราคม 1973 สองสหรัฐอเมริกาสร้างความสัมพันธ์อันดีกับจีนโดยมีประธานาธิบดีนิกสันเดินทางเยือนจีนช่วงวันที่ 21-28 กุมภาพันธ์ 1972 สามสหรัฐอเมริกาลดความตึงเครียดกับรัสเซียโดยประธานาธิบดีนิกสันเดินทางเยือนรัสเซียช่วงวันที่ 22-31 พฤษภาคม 1972 มีการร่วมลงนามในสนธิสัญญาจำกัดอาวุธยุทธศาสตร์ปี 1972

1.1 สหรัฐอเมริกากับสงครามเวียดนามช่วงปี 1969-1973

ด้วยมติอ่าวตังเกี๋ยผ่านรัฐสภาในวันที่ 7 สิงหาคม 1964 นำสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมสงครามเวียดนามอย่างเป็นทางการในปี 1965 เริ่มด้วยทหารอเมริกันยกพลขึ้นบกครั้งแรกที่เมืองดานังในเวียดนามใต้ ในวันที่ 8 มีนาคม 1965 ปลายปี 1965 มีทหารอเมริกันในเวียดนามประมาณ 180,000 คน⁹ ทหารอเมริกันเพิ่มสูงสุดถึง 543,400 คน ในเดือนเมษายน 1969¹⁰ ความพยายามแสวงหาแนวทางสร้างสันติภาพปรากฏเด่นชัดในวันที่ 31 ตุลาคม 1968 ปลายสมัยประธานาธิบดีจอห์นสันด้วยการประกาศพักรบเพื่อการเจรจาสันติภาพที่กรุงปารีส เวียดนามใต้ปฏิเสธเข้าร่วมเจรจา

ทำให้การเจรจาต้องเลื่อนออกไป การรบช่วงปี 1967-1978 เลวร้าย ทหารอเมริกันเสียชีวิตมาก คนอเมริกันประท้วงต่อต้านสงครามเวียดนาม ในปี 1968 ระหว่างการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง ริชาร์ด เอ็ม. นิกสัน สัญญากับคนอเมริกันว่าจะแสวงหาแนวทางยุติสงครามเวียดนาม ประธานาธิบดีนิกสันรู้ว่าสหรัฐอเมริกาไม่อาจชนะได้ในสงครามเวียดนาม สหรัฐอเมริกาต้องสร้างสันติภาพได้อย่างมีศักดิ์ศรี (Peace with Honor)¹¹ และเฮนรี คิสซิงเจอร์ยอมรับว่าการเจรจาสันติภาพล่าช้าและมีความเป็นไปได้ยาก การจะยุติสงครามเวียดนามได้ต้องปฏิบัติการ 3 ประการ¹² คือ หนึ่งถอนทหารอเมริกันออกจากสงครามเวียดนาม ให้กองกำลังเวียดนามใต้ต่อสู้โดยลำพังกับกองกำลังเวียดกงและเวียดนามเหนือ สองระดมโจมตีทิ้งระเบิดกัมพูชาและลาวเพื่อตัดเส้นทางลำเลียงเสบียงอาวุธและกำลังพล (เส้นทางโฮจิมิน) ที่เวียดนามเหนือส่งช่วยเวียดกงในเวียดนามใต้ สามระดมโจมตีทิ้งระเบิดเวียดนามเหนือให้ยอมรับข้อตกลงสันติภาพเพื่อการแลกเปลี่ยนเชลยศึกและสหรัฐอเมริกาถอนออกจากการร่วมรบในสงครามเวียดนาม

การถอนทหารอเมริกันออกจากสงครามเวียดนาม เริ่มโดยในเดือนมีนาคม 1969 ประธานาธิบดีนิกสันกำหนดแผนฝึกสอนยุทธวิธีการสู้รบด้วยอาวุธทันสมัยแก่ทหารเวียดนามใต้เพื่อปฏิบัติการสู้รบอย่างถูกวิธีในสมรภูมิตนแทนที่กองกำลังอเมริกันเมื่อต้องถอนออกจากการร่วมรบในสงครามเวียดนาม และที่เกาะกวมในวันที่ 8 มิถุนายน 1969 ประธานาธิบดีนิกสันประกาศหลักการด้านการทหารในสงครามเวียดนามแก่กองกำลังเวียดนามใต้ (Vietnamization) ด้วยหลักการนิกสันปี 1969 (The Nixon Doctrine 1969)¹³ กำหนดสหรัฐอเมริกาจะให้ความช่วยเหลือแก่ชาติพันธมิตรเพื่อการพัฒนาและปกป้องคุ้มครองจากการถูกก้าวร้าวคุกคาม โดยชาติพันธมิตรต้องรับผิดชอบด้านกองกำลังทหารเพื่อการปกป้องชาติตน พร้อมหลักการนิกสันปี 1969 ในวันที่ 8 มิถุนายน 1969 เช่นกันประธานาธิบดีนิกสันสั่งถอนทหารอเมริกันกลุ่มแรกจำนวน 25,000 คนทยอยกลับสหรัฐอเมริกาได้ครบถ้วนในวันที่ 31 สิงหาคม 1969 ในปี 1969 รวมสั่งถอนทหารอเมริกัน 3 ครั้ง ปลายปี 1969 มีทหารอเมริกันในเวียดนามใต้ 475,200 คน¹⁴ ปลายปี 1970 มีทหารอเมริกันในเวียดนามใต้ 334,600 คน¹⁵ และปลายปี 1972 มีทหารอเมริกันในเวียดนามใต้ 24,200 คน¹⁶

ทำที่คนอเมริกันต่อหลักการนิกสันปี 1969 มีทั้งให้การสนับสนุนและต่อต้าน คนอเมริกันกลุ่มสนับสนุนหลักการนิกสันปี 1969 พอใจที่มีการถอนทหารอเมริกันจากสงครามเวียดนามกลับสู่สหรัฐอเมริกา แต่คนอเมริกันกลุ่มต่อต้านหลักการนิกสันปี 1969 ต้องการให้ทหารอเมริกันคงร่วมรบในสงครามเวียดนามเพราะเป็นหน้าที่ของสหรัฐอเมริกาในฐานะชาติผู้นำโลกเสรี ทหาร

อเมริกันเป็นกำลังหลักในการสู้รบอันจะทำให้สงครามเวียดนามยุติลงได้โดยเวียดนามและเวียดนามเหนือฝ่ายแพ้ต้องกองกำลังอเมริกันและเวียดนามได้

การระดมโจมตีทิ้งระเบิดกัมพูชาและลาวเพื่อตัดเส้นทางลำเลียงเสบียงอาวุธและกำลังพล (เส้นทางโฮจิมิน) ที่เวียดนามเหนือส่งช่วยเวียดนามในเวียดนามใต้เริ่มด้วยในเดือนมีนาคม 1969 ประธานาธิบดีนิกสันมีคำสั่งลับให้โจมตีทิ้งระเบิดกัมพูชา (secret bombing)¹⁷ เพื่อตัดเส้นทางลำเลียงอาวุธและกำลังพล (เส้นทางโฮจิมิน) ที่เวียดนามเหนือส่งช่วยเวียดนามในเวียดนามใต้ ปลายเดือนเมษายน 1970 ประธานาธิบดีนิกสันส่งกองกำลังผสมอเมริกันและเวียดนามใต้บุกเข้ากัมพูชา¹⁸ เพื่อปฏิบัติการภาคพื้นดินค้นหาและทำลายล้างแหล่งที่ซ่อนเสบียง อาวุธและกองกำลังเวียดนามเหนือในกัมพูชา ก่อนส่งเข้าหนุนเสริมแก่เวียดนามในเวียดนามใต้ ประธานาธิบดีนิกสันคาดหวังว่าการบุกเข้ากัมพูชาของกองกำลังทหารผสมอเมริกันและเวียดนามใต้จะทำให้สงครามเวียดนามยุติเร็วขึ้น แต่คนอเมริกันมองว่าการบุกเข้ากัมพูชาของกองกำลังทหารผสมอเมริกันและเวียดนามใต้เป็นการรุกรานและจะทำให้สมรภูมิรบขยายตัวออกยากแก่การยุติสงครามและต้องการให้กองกำลังอเมริกันถอนออกทันที (out now)¹⁹ กระบวนการต่อต้านสงคราม (antiwar movement) นำโดยกลุ่มนักศึกษาเข้าร่วมตัวปฏิบัติการประท้วง การประท้วงอย่างรุนแรงมีขึ้นในวันที่ 4 พฤษภาคม 1970 ที่มหาวิทยาลัยเคนท์ สเตท (Kent State University)²⁰ โอไฮโอ เจ้าหน้าที่ปราบปรามจลาจลจำเป็นต้องใช้ปืนยิงระงับความรุนแรง ผลการปราบปรามคือนักศึกษาถูกยิงเสียชีวิต 4 คน และบาดเจ็บ 11 คน และในวันที่ 14 พฤษภาคม 1970 นักศึกษาที่มหาวิทยาลัยแจ็กสัน สเตท (Jackson State University)²¹ มิสซิสซิปปีประท้วงต่อต้านสงครามเวียดนาม ผลการปราบปรามคือนักศึกษาอเมริกันผิวดำ 2 คนถูกยิงเสียชีวิต พร้อมกันนี้หนังสือพิมพ์ เจ้าหน้าที่และสมาชิกรัฐสภาร่วมการประท้วงต่อต้านสงครามเวียดนามด้วย โดยในเดือนมิถุนายน 1970 รัฐสภามีมติยกเลิกมติอ่าวตังเกี๋ยปี 1964²² (The Gulf of Tonkin Resolution 1964- กำหนดให้ประธานาธิบดีลินดอน บี. จอห์นสัน มีอำนาจสั่งการส่งทหารอเมริกันเข้าร่วมรบในสงครามเวียดนาม) ประธานาธิบดีนิกสันเพิกเฉยมติรัฐสภาในการยกเลิกมติอ่าวตังเกี๋ยปี 1964 ทั้งอ้างว่าประธานาธิบดีคงมีอำนาจสั่งการคงทหารอเมริกันในสงครามเวียดนาม²³ อย่างไรก็ตามกองกำลังทหารผสมอเมริกันและเวียดนามใต้ภาคพื้นดินถอนออกจากกัมพูชาในวันที่ 29 มิถุนายน 1970 ในปี 1971 จากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของคนอเมริกันต่อสงครามเวียดนามวิเคราะห์ข้อมูลออกมาได้ว่าสองในสามของผู้ให้สัมภาษณ์อเมริกันต้องการให้กองกำลังทหารอเมริกันถอนออกจากสงครามเวียดนาม ในเดือนกุมภาพันธ์ 1971²⁴ ประธานาธิบดีนิกสันส่งกองกำลังทางอากาศอเมริกันโจมตีทิ้งระเบิดในลาวเพื่อตัดเส้นทางโฮจิมิน และให้กองกำลังเวียดนามใต้

ภาคพื้นดินนุกลาวเพื่อปฏิบัติการค้นหาและทำลายล้างแหล่งที่ซ่อนเสบียง อาวุธและกองกำลังเวียดนามเหนือในลาวก่อนส่งเข้าหุนเสริมช่วยเวียดนามในเวียดนามใต้ ขณะเดียวกันส่งกองกำลังทางอากาศอเมริกันเพิ่มการโจมตีทิ้งระเบิดกับพหุชาและเวียดนามเหนือด้วย

การระดมโจมตีทิ้งระเบิดเวียดนามเหนือเพื่อเพิ่มความเสียหายแก่เวียดนามเหนือหยุดการหุนเสริมช่วยเวียดนามใต้และยอมรับข้อตกลงสันติภาพว่าด้วยการแลกเปลี่ยนเชลยศึกและสหรัฐอเมริกาถอนออกจากการร่วมรบในสงครามเวียดนามเริ่มด้วยสาเหตุเพราะต้นปี 1972 เวียดนาม และเวียดนามเหนือวางแผนนุกกระหน่ำโจมตีเวียดนามใต้²⁵ เพื่อโค่นรัฐบาลเวียดนามใต้ภายใต้การนำของเหงียน วัน เทียว (Nguyen Van Thieu) กองกำลังคอมมิวนิสต์เวียดนามและเวียดนามเหนือปฏิบัติการในวันที่ 30 มีนาคม 1972 ผลการปฏิบัติการกองกำลังคอมมิวนิสต์สามารถยึดพื้นที่จำนวนมากของเวียดนามใต้ได้ และกองกำลังเวียดนามใต้ถอยโดยตลอด สหรัฐอเมริกาเห็นความจำเป็นต้องเข้าช่วยเวียดนามใต้สกัดกั้นกองกำลังคอมมิวนิสต์²⁶ โดยในเดือนพฤษภาคม 1972 ประธานาธิบดีนิกสันสั่งวางทุ่นระเบิดท่าเรือสำคัญ 7 แห่งของเวียดนามเหนือรวมทั้งท่าเรือไฮฟอง (Haiphong) ซึ่งเป็นท่าเรือใหญ่ส่งผ่านเสบียงและอาวุธยุทธโปกรณ์จากรัสเซียแก่เวียดนามเหนือ และให้กระหน่ำโจมตีทิ้งระเบิดเส้นทางรถไฟ และถนนที่เชื่อมต่อกับจีนคอมมิวนิสต์ เพื่อตัดเส้นทางลำเลียงอาวุธยุทธปัจจัยจากรัสเซียและจีนคอมมิวนิสต์ที่จะส่งมาหุนเสริมแก่เวียดนามเหนือ อันมีผลให้ในเดือนสิงหาคม 1972 เวียดนามเหนือพักการโจมตีเวียดนามใต้²⁷

ความช่วยเหลือที่รัสเซียและจีนคอมมิวนิสต์ให้แก่เวียดนามเหนือในสงครามเวียดนามในปี 1972 น้อยลงเพราะทั้งรัสเซียและจีนคอมมิวนิสต์มีความสัมพันธ์ที่ดีกับสหรัฐอเมริกา กล่าวคือสหรัฐอเมริกาให้การยอมรับในความเป็นประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนโดยประธานาธิบดีนิกสันเดินทางเยือนจีนช่วงวันที่ 21-28 กุมภาพันธ์ 1972 และสหรัฐอเมริกาคดความตึงเครียดกับรัสเซียได้โดยประธานาธิบดีนิกสันเดินทางเยือนรัสเซียช่วงวันที่ 22-31 พฤษภาคม 1972 ด้วยการมีความสัมพันธ์อันดีในปี 1972 ระหว่างสหรัฐอเมริกากับรัสเซียและจีนมีส่วนประการหนึ่งในอันช่วยผลักดันให้เวียดนามเหนือต้องยอมรับในข้อตกลงสันติภาพในวันที่ 27 มกราคม 1973

ความพยายามเพื่อการเจรจาแสวงหาแนวทางสร้างสันติภาพแลกเปลี่ยนเชลยศึกและนำสหรัฐอเมริกออกจากการร่วมรบในสงครามเวียดนาม ดำเนินการช่วงสิงหาคม 1969-ตุลาคม 1972 โดยประธานาธิบดีนิกสันมอบหมายให้ ดร.เฮนรี เอ. คิสซิงเจอร์ดำเนินการนำสู่การเจรจาลับเป็นการส่วนตัวหลายครั้งที่กรุงปารีสระหว่าง ดร.เฮนรี เอ. คิสซิงเจอร์กับลี ดัก โท (Le Duc Tho) รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศเวียดนามเหนือ มีการเจรจาต่อรอง กำหนดเงื่อนไข และแลก

เปลี่ยนผลประโยชน์ระหว่างสองประเทศ ตัวแทนเวียดนามเหนือพยายามหลีกเลี่ยงการทำข้อตกลงอย่างเป็นทางการ แต่เพราะไม่อาจตกลงกันได้อย่างเป็นทางการ เป็นผลให้ประธานาธิบดีนิกสันเห็นความจำเป็นต้องบีบเวียดนามเหนือเพื่อการยอมรับข้อตกลงสันติภาพโดยในเดือนธันวาคม 1972 ประธานาธิบดีนิกสันส่งเครื่องบินโฌมตีบี-52 (B-52) กระหน่ำทิ้งระเบิดกรุงฮานอยนานถึง 12 วัน²⁸ เวียดนามเหนือบอบช้ำเสียหายมากจำต้องยอมเปิดการเจรจาที่กรุงปารีสนำสู่การลงนามในข้อตกลงหยุดยิงหรือข้อตกลงปารีสปี 1973 (The Cease-fire Agreement or The Paris Peace Accords of 1973)²⁹ ในวันที่ 27 มกราคม 1973 มีตัวแทนสี่ฝ่ายร่วมลงนามคือ สหรัฐอเมริกา เวียดนามเหนือ เวียดนามใต้ และเวียดกง กำหนดหนึ่งสหรัฐอเมริกาหยุดยิงตั้งแต่เที่ยงคืนของวันที่ 27 มกราคม 1973 สองเพื่อการปลดปล่อยเชลยศึกอเมริกันและเชลยศึกพันมิตรอเมริกันที่เวียดนามเหนือและเวียดกงจับกุมไว้ สหรัฐอเมริกาและชาติพันธมิตรอเมริกันจะถอนกำลังทหารทั้งหมดออกจากเวียดนามใต้ภายใน 60 วัน สามกำหนดจัดตั้งสภาแห่งชาติเพื่อการไกล่เกลี่ยประนีประนอมและการทำข้อตกลง (The National Council of Reconciliation and Concord) ในเวียดนามใต้เพื่อทำหน้าที่เตรียมการจัดการลงคะแนนแสดงประชามติกำหนดจัดตั้งรัฐบาลในเวียดนามใต้และสี่สหรัฐอเมริกาจะคงความช่วยเหลือด้านเศรษฐกิจแก่เวียดนามใต้

ด้วยข้อตกลงหยุดยิงปี 1973 เป็นการยุติบทบาทการร่วมสู้รบของกองกำลังอเมริกันนานถึงแปดปี (1965-1973) ในสงครามเวียดนาม เชลยศึกอเมริกันกลุ่มแรกได้รับการปล่อยตัวในวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 1973 ในวันที่ 29 มีนาคม 1973 เชลยศึกอเมริกันกลุ่มสุดท้ายได้รับการปล่อยตัว และกองกำลังอเมริกันกองสุดท้ายประมาณ 250 คนถอนออกจากเวียดนามใต้³⁰ ช่วงเดือนเมษายน 1973- 30 เมษายน 1975 การสู้รบในสงครามเวียดนามดำเนินต่อไประหว่างกองกำลังเวียดนามใต้ฝ่ายหนึ่งกับกองกำลังเวียดกงและเวียดนามเหนืออีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งนับวันทวีความรุนแรงขึ้นเป็นลำดับโดยเวียดนามใต้เป็นฝ่ายถอย ในเดือนมีนาคม 1975 ผลจากการรบเวียดนามใต้เสียพื้นที่สองในสามแก่คอมมิวนิสต์เวียดกง ในวันที่ 21 เมษายน 1975 เหยียน วัน เทียว ลาออกจากการเป็นประธานาธิบดี สงครามเวียดนามยุติลงในวันที่ 30 เมษายน 1975 โดยเวียดนามใต้พ่ายแพ้คอมมิวนิสต์เวียดกงและเวียดนามเหนือ ทหารอเมริกันเสียชีวิตในสงครามเวียดนาม 58,000 คน ทหารอเมริกันบาดเจ็บจากสงครามเวียดนาม 300,000 คน สหรัฐอเมริกาสูญเสียเงินในสงครามเวียดนาม \$150 พันล้าน³¹ ทหารเวียดนามใต้เสียชีวิตในสงครามเวียดนามประมาณ 254,300 คน ทหารเวียดนามเหนือและเวียดกงเสียชีวิตในสงครามเวียดนามประมาณ 1,027,000 คน³² เวียดนามใต้ถูกนำรวมกับเวียดนามเหนือภายใต้ชื่อประเทศเวียดนามและยอมรับลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นแนวทางในการ

ปกครองประเทศ ไช่กง (Saigon) ถูกเปลี่ยนชื่อเป็นนครโฮจิมิน (Ho Chi Minh City) ลาวและ
กัมพูชาต้องกลายเป็นชาติคอมมิวนิสต์

1.2 สหรัฐอเมริกาเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีกับจีนในเดือนกุมภาพันธ์ 1972

ในวันที่ 1 ตุลาคม 1949 เมาเซตุง (Mao Tse Tung) และกองกำลังจีนคอมมิวนิสต์
ยึดแผ่นดินใหญ่จีนได้และประกาศจัดตั้งประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน (The People's Republic
of China) มิกกิง (Peking or Beijing) เป็นเมืองหลวง สหรัฐอเมริกาไม่ให้การยอมรับในเอกราช
ของประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนและเรียกสาธารณรัฐประชาชนจีนว่าจีนคอมมิวนิสต์หรือ
จีนแดง (Communist China or Red China) และยับยั้งทุกครั้งเมื่อสาธารณรัฐประชาชนจีนเสนอตัว
เข้าเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติ ขณะเดียวกันในปี 1949 สหรัฐอเมริกาให้การรับรองในเอกราช
ของสาธารณรัฐจีน (The Republic of China) จัดตั้งที่เกาะไต้หวัน (Taiwan) มิกกิงไทเป
(Taipei) เป็นเมืองหลวงโดยกลุ่มจีนประชาธิปไตยภายใต้การนำของเจียง ไค เชค (Chiang Kai Shek) ทั้ง
สนับสนุนให้สาธารณรัฐจีนเข้าเป็นสมาชิกหนึ่งในห้าของกลุ่มสมาชิกประเพณีถาวรของคณะมนตรี
ความมั่นคงในองค์การสหประชาชาติ และจัดกองกำลังทหารอเมริกันประจำการในไต้หวันเตรียมการ
ให้การสนับสนุนป้องกันการก้าวร้าวรุกรานใด ๆ ที่กองกำลังจีนคอมมิวนิสต์จะกระทำต่อสาธารณรัฐ
จีน รวมถึงให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน วิชาการและเทคโนโลยีเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม
ของสาธารณรัฐจีน

จีนคอมมิวนิสต์มีเพียงรัสเซียเป็นพันธมิตร ขณะเดียวกันจีนคอมมิวนิสต์พยายาม
แสดงขีดความสามารถของความเป็นประเทศให้โลกตะวันตกรับรู้และยอมรับด้วยการก้าวร้าวมา
โดยตลอดเริ่มด้วยเข้าแทรกแซงในสงครามเกาหลี (1950-1953) หนุนเสริมด้านอาวุธและเสบียงแก่
พวกเวียดมินในสงครามอินโดจีน (1946-1954) จนเวียดมินชนะ และฝรั่งเศสพ่ายแพ้ หนุนเสริม
ด้านอาวุธและเสบียงแก่เวียดนามเหนือและเวียดกงในสงครามเวียดนาม (1957-1975) ทำให้สงคราม
เวียดนามต้องรบเรื้อรังยุดิได้ยาก ขณะเดียวกันจีนคอมมิวนิสต์คิดปรมาณูได้ในปี 1964 และเร่ง
พัฒนาเพิ่มประสิทธิภาพอันเป็นอันตรายอย่างยิ่งแก่โลกตะวันตก สหรัฐอเมริกาเห็นความจำเป็น
ต้องเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีกับจีนด้วยเหตุผลประการที่หนึ่งเพื่อแสดงการยอมรับในเอกราช
ของจีนคอมมิวนิสต์ สองเพื่อให้จีนคอมมิวนิสต์ลดหรือเลิกหนุนเสริมเวียดนามเหนืออันจะมีผลให้
เวียดนามเหนือยอมเจรจาสันติภาพกับสหรัฐอเมริกาและสงครามเวียดนามจะยุติได้เร็วขึ้น สามเพื่อ
ให้จีนคอมมิวนิสต์และรัสเซียหว่านกระแวงกันเองในความสัมพันธ์ที่มีต่อสหรัฐอเมริกา และสี่เพื่อ
ตรวจสอบความก้าวหน้าในการพัฒนาอาวุธร้ายแรงของจีนคอมมิวนิสต์ สหรัฐอเมริกากำหนดแนว

ทางเสริมสร้างความสัมพันธ์กับจีนคอมมิวนิสต์³³ เริ่มด้วยการเจรจากับจีนคอมมิวนิสต์สหรัฐอเมริกา ต้องมีความอดทนและอดกลั้น พร้อมชี้แนะให้จีนคอมมิวนิสต์ให้การยอมรับในเกณฑ์พื้นฐานของความสัมพันธ์ระหว่างประเทศด้วยวิถีทางการทูต แทนการใช้การก้าวร้าวด้วยกองกำลังและอาวุธ เพื่อจีนคอมมิวนิสต์จะสามารถอยู่ร่วมในสังคมโลกได้ ปัจจัยเอื้ออำนวยนำไปสู่การเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีนคอมมิวนิสต์ คือ

1. จีนคอมมิวนิสต์และรัสเซียมีข้อขัดแย้งกันในเรื่องอุดมการณ์ทางการเมือง การปราบปราม และมีการปะทะกันบริเวณพรมแดน ข้อขัดแย้งในเรื่องอุดมการณ์ทางการเมืองทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างรัสเซียกับจีนคอมมิวนิสต์ต้องหยุดชะงัก ในช่วงทศวรรษ 1960³⁴ เริ่มด้วยในปี 1956 จีนคอมมิวนิสต์ดำเนินนโยบายการอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขของชาติต่างลัทธิการเมือง (Peaceful Coexistence) ของนิกิต้า ครุสชอฟ (Nikita Khrushchev) อันหมายถึงรัสเซียปฏิเสธการทำสงครามกับโลกตะวันตกหรือโลกเสรี แต่รัสเซียจะต่อสู้แข่งขันกับโลกตะวันตกในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและวิชาการเทคโนโลยีจีนคอมมิวนิสต์มองว่าการแข่งขันกับโลกตะวันตกคือการทำสงครามเท่านั้น และรัสเซียทรยศต่ออุดมการณ์ลัทธิคอมมิวนิสต์ เป็นผลให้ในปี 1960 รัสเซียหยุดให้ความช่วยเหลือด้านเทคนิคและวิชาการแก่จีนคอมมิวนิสต์ รวมถึงในปี 1962 รัสเซียปฏิเสธให้ความช่วยเหลือจีนคอมมิวนิสต์เมื่อทำสงครามชายแดนกับอินเดีย และในปี 1963 รัสเซียลงนามร่วมกับสหรัฐอเมริกาและอังกฤษในสนธิสัญญาห้ามการทดลองปรมาณูในมหาสมุทร ในชั้นบรรยากาศและอวกาศภายนอกปี 1963 สร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่จีนคอมมิวนิสต์ ข้อขัดแย้งในเรื่องการปราบปรามคือจีนคอมมิวนิสต์ตำหนิรัสเซียที่ปราบปรามเชกโกสโลวาเกียอย่างทารุณโหดเหี้ยมในปี 1968 สืบเนื่องมาจากคั้งปี 1968 เชกโกสโลวาเกียอยู่ภายใต้การนำของอเล็กซานเดอร์ ดับเชก (Alexander Dubcek) ดับเชกกำหนดแผนปฏิรูปเชกโกสโลวาเกียที่เด่นคือการมีเสรีภาพในสิ่งพิมพ์และการมีเสรีภาพในการติดต่อกับกลุ่มประเทศโลกเสรี สร้างความพอใจอย่างมากแก่ชาวเชกโกสโลวาเกีย แต่บรรดาผู้นำรัสเซียและผู้นำโลกตะวันออกอื่น ๆ ไม่พอใจเกรงว่าแผนปฏิรูปของดับเชกจะทำให้อิทธิพลคอมมิวนิสต์ในเชกโกสโลวาเกียเสื่อมลงและชาติคอมมิวนิสต์อื่น ๆ จะเรียกร้องเลียนแบบ จำเป็นต้องระงับการปฏิรูปของดับเชกด้วยกองกำลังทหารโดยในเดือนสิงหาคม 1968 กองกำลังทหารผสมรัสเซีย บัลแกเรีย เฮอร์เมนีตะวันออก ฮังการี และโปแลนด์ เคลื่อนเข้าเชกโกสโลวาเกียโค่นอำนาจรัฐบาลอเล็กซานเดอร์ ดับเชกได้สำเร็จ รัสเซียหนุนกัศทาฟ ฮุสัค (Gustav Husak) นำการปกครองเชกโกสโลวาเกียและกวาดล้างผู้ต่อต้านเชกโกสโลวาเกียอย่างทารุณโหดเหี้ยม จีนคอมมิวนิสต์ตำหนิรัสเซียที่กระทำต่อเชกโกสโลวาเกียในครั้งนี้ ปัญหาการปะทะกันบริเวณพรมแดนระหว่างรัสเซีย

และจีนคอมมิวนิสต์มีขึ้นในปี 1969³⁵ ในมณฑลชิงเกียง (Khingan) ซึ่งอยู่ติดกับ รัสเซียบริเวณลุ่มแม่น้ำอะมูร์ (Amur River) และลุ่มแม่น้ำอัสสุรี (Ussuri River) สาเหตุเพราะรัสเซียต้องการขยายดินแดนรัสเซียเข้ามาในจีนแผ่นดินใหญ่ ด้วยข้อขัดแย้งสามประการดังกล่าวข้างต้น จีนคอมมิวนิสต์เห็นควรสร้างความสัมพันธ์อันดีกับสหรัฐอเมริกาเพื่อให้ความสัมพันธ์นี้ปรากฏชัดแจ้งแก่รัสเซีย (ศัตรูใหม่ของจีนคอมมิวนิสต์ในทศวรรษ 1960) อันจะมีผลให้รัสเซียไม่ก้าวร้าวรุกรานจีนคอมมิวนิสต์ได้ในอนาคต³⁶

2. ประธานาธิบดีนิกสันแสดงท่าทีที่ต้องการเสริมสร้างความสัมพันธ์กับจีนคอมมิวนิสต์อย่างเปิดเผยด้านการท่องเที่ยวและการค้า เริ่มด้วยในปี 1969 สหรัฐอเมริกายกเลิกการจำกัดจำนวนคนอเมริกันเดินทางเยือนจีน และทั้งกระตุ้นให้มีการเปิดทำการค้าระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีนคอมมิวนิสต์ (สหรัฐอเมริกายกเลิกทำการค้ากับจีนคอมมิวนิสต์เมื่อเกิดสงครามเกาหลี) เป็นผลให้คนอเมริกันเพิ่มจำนวนเดินทางเยือนจีนและในปี 1971 มีการส่งสินค้าอเมริกันไปยังจีน

3. ประธานาธิบดีนิกสันได้ผู้ช่วยที่มีความรู้ความสามารถ คือ ดร.เฮนรี เอ. คิสซิงเจอร์ ในงานเสริมสร้างความสัมพันธ์กับจีนคอมมิวนิสต์ ดร.เฮนรี เอ. คิสซิงเจอร์ช่วงปี 1963-1973 ในฐานะผู้ช่วยพิเศษด้านความมั่นคงของชาติ ขึ้นชอบการปฏิบัติงานด้านการต่างประเทศแบบลับ (secret black channel)³⁷ ตัดหน้ารัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศคือวิลเลียม พี. โรเจอร์ส (William P. Rogers) และเห็นเป็นโอกาสแสดงความสามารถด้านการต่างประเทศในสมัยประธานาธิบดีนิกสัน

4. ประธานาธิบดีนิกสันต้องการให้การเสริมสร้างความสัมพันธ์กับจีนคอมมิวนิสต์มีผลสองประการคือ ประการแรก ผลักดันให้เวียตนามเหนือยอมเจรจาสันติภาพกับสหรัฐอเมริกาอันจะเป็นหนทางนำสู่การยุติสงครามเวียตนามได้เร็วขึ้น และประการที่สองต้องการให้ทั้งจีนคอมมิวนิสต์และรัสเซียเกิดความหวาดระแวงกันเองในความสัมพันธ์ที่ทั้งสองชาติมีต่อสหรัฐอเมริกาในอนาคต³⁸

5. จีนคอมมิวนิสต์เองต้องการสหรัฐอเมริกาเป็นพันธมิตรเพิ่มเพื่อผลทางการเมืองและเศรษฐกิจรวมถึงต้องการยุติสภาพการถูกทอดทิ้งให้ต้องอยู่โดดเดี่ยว (Isolation) เช่นอดีตที่ผ่านมา³⁹

6. ใช้กีฬาปิงปองเป็นสื่อไปสู่การเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีนคอมมิวนิสต์ ในเดือนเมษายน 1971 ประธานาธิบดีนิกสันอนุญาตนักกีฬาปิงปองอเมริกันภายหลังเสร็จสิ้นการแข่งขันปิงปองที่ญี่ปุ่นเยือนจีน เรียกการเยือนจีนของนักกีฬาปิงปองอเมริกันครั้งนี้ว่า การทูตปิงปองปี 1971 (The Ping Pong Diplomacy 1971)⁴⁰

7. เตรียมการลับเพื่อการเชิญประธานาธิบดีนิกสันเยือนจีน ในปี 1969 ดร.เฮนรี เอ. คิสซิงเจอร์ ได้พบเป็นการลับกับเจ้าหน้าที่ระดับสูงของรัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์ที่กรุงวอร์ซอ, โปแลนด์⁴¹ เพื่อการเสริมสร้างความสัมพันธ์ระหว่างจีนคอมมิวนิสต์กับสหรัฐอเมริกาในอนาคต ในต้นเดือนกรกฎาคม 1971 ประธานาธิบดีนิกสันส่ง ดร.เฮนรี เอ. คิสซิงเจอร์ ไปปักกิ่งเพื่อการเจรจาเตรียมการเยือนจีนของประธานาธิบดีนิกสัน กลางเดือนกรกฎาคม 1971 ประธานาธิบดีนิกสันประกาศให้คนอเมริกันรับรู้ว่าจะเดินทางเยือนจีนตามคำเชิญของรัฐบาลจีนปักกิ่งในเดือนกุมภาพันธ์ 1972

8. สหรัฐอเมริกาให้การยอมรับสาธารณรัฐประชาชนจีนเข้าเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติในปี 1971⁴² ในเดือนตุลาคม 1971 สหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนสาธารณรัฐประชาชนจีนเข้าเป็นสมาชิกองค์การสหประชาชาติ หลังจากคัดค้านมาโดยตลอดนับจากปี 1949 เป็นต้นมา

9. ประธานาธิบดีนิกสันและภรรยาเยือนจีนในช่วงวันที่ 21-28 กุมภาพันธ์ 1972⁴³ ด้วยเครื่องบินประจำตำแหน่งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา (Air Force One) นำประธานาธิบดีนิกสันและคณะสู่กรุงปักกิ่ง เจ็ดวันที่จีนแผ่นดินใหญ่ประธานาธิบดีนิกสันได้สัมผัสมือและพูดคุยกับนายกรัฐมนตรีโจวเอินไฉ (Chou En Lai) และประธานพรรคคอมมิวนิสต์คือ เมาเซตุง (Mao Tse Tung) ได้ร่วมงานเลี้ยงรับรองอันทรงเกียรติที่ทางรัฐบาลจีนจัดขึ้น ได้เยี่ยมชมกำแพงเมืองจีน (The Great Wall) และได้สัมผัสชีวิตคนจีนในชนบท โทรทัศน์ถ่ายทอดภาพภารกิจของประธานาธิบดีนิกสันสู่สายตาคนอเมริกันในสหรัฐอเมริกาอย่างละเอียด (มีผลต่อการได้เสียงสนับสนุนอย่างมากในการเลือกตั้งเดือนพฤศจิกายน 1972) สหรัฐอเมริกาและจีนได้ร่วมกันลงนามในแถลงการณ์เซี่ยงไฮ้ปี 1972 (The Shanghai Communique of 1972) กำหนดความสัมพันธ์ขั้นพื้นฐาน (normal relations) ระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีนคอมมิวนิสต์ในเรื่องหนึ่งได้หวั่น⁴⁴ คือจีนคอมมิวนิสต์กล่าวว่ามิฉินเดียวคือสาธารณรัฐประชาชนจีนและต้องการสหรัฐอเมริกานถอนกองกำลังอเมริกันออกจากไต้หวัน ส่วนสหรัฐอเมริกาดูต้องการเห็นการตกลงกันด้วยดีระหว่างคนจีนและในอนาคตจะถอนกองกำลังอเมริกันออกจากไต้หวัน สองเรื่องรัสเซีย⁴⁵ คือทั้งสหรัฐอเมริกาและจีนคอมมิวนิสต์จะไม่ยอมให้รัสเซียขยายอำนาจและรุกรานก้าวร้าวในดินแดนเอเชีย สามเรื่องสงครามเวียดนามคือทั้งสหรัฐอเมริกาและจีนคอมมิวนิสต์เห็นควรยุติสงครามเวียดนามให้เร็วที่สุด (27 มกราคม 1973 เวียดนามเหนือและเวียดกงยอมลงนามสันติภาพและแลกเปลี่ยนเชลยศึกกับสหรัฐอเมริกา) สี่กำหนดโครงการแลกเปลี่ยนกันทางวัฒนธรรม การศึกษา การท่องเที่ยว และการค้า ห้ากำหนดจัดตั้งที่ทำการติดต่อ

ประสานงาน (liaison offices)⁴⁶ ทำหน้าที่เสมือนเป็นสถานทูตทั้งที่กรุงวอชิงตันและปักกิ่ง (สหรัฐอเมริกาแสดงความสัมพันธ์ทางการทูตกับสาธารณรัฐจีน ในวันที่ 1 มกราคม 1979 ในสมัยประธานาธิบดีจิมมี คาร์เตอร์)

1.3 สหรัฐอเมริกาคัดความตึงเครียดกับรัสเซียโดยประธานาธิบดีนิกสันเดินทางเยือนรัสเซียในเดือนพฤษภาคม 1972

การเยือนรัสเซียของประธานาธิบดีนิกสันในช่วงวันที่ 22-31 พฤษภาคม 1972 นำสู่การลงนามร่วมกันระหว่างสหรัฐอเมริกากับรัสเซียในสนธิสัญญาจำกัดอาวุธยุทธศาสตร์ปี 1972 (The Strategic Arms Limitation Treaty of 1972 or SALT I) และพัฒนาความสัมพันธ์ด้านการค้าความร่วมมือทางวิทยาศาสตร์ การแพทย์และรักษาสภาพแวดล้อม เหตุที่มาของประธานาธิบดีนิกสันเยือนรัสเซียสืบเนื่องมาจากรัสเซียช่วงปี 1964-1982 อยู่ภายใต้การนำของลีโอนิด ไอ. เบรซเนฟ (Leonid I. Brezhnev 1906-1982) เศรษฐกิจรัสเซียช่วง 18 ปีนี้ไม่สู้ดี พิจารณาจากอัตราการเติบโตของธุรกิจอุตสาหกรรมที่ลดลง ธุรกิจเกษตรกรรมมีปัญหาในการเพาะปลูกและได้ผลิตผลเกษตรกรรมน้อยมาก ภายใต้การนำของเบรซเนฟเห็นความจำเป็นต้องดำเนินนโยบายสร้างความสัมพันธ์อันดีกับกลุ่มประเทศโลกเสรีและผ่อนคลายความตึงเครียดทางการเมืองระหว่างโลกตะวันออก (คอมมิวนิสต์) กับโลกตะวันตก (ประชาธิปไตย) ภายใต้ชื่อเดทานเต (Défente) เบรซเนฟมุ่งหวังใช้นโยบายเดทานเตเพื่อรัสเซียจะได้รับความช่วยเหลือจากโลกตะวันตกด้านผลิตผลเกษตรกรรม และวิชาการเทคโนโลยีเพื่อการนำทรัพยากรธรรมชาติจากไซบีเรียมาใช้ประโยชน์ จุดเริ่มต้นของรัสเซียในการสนองนโยบายเดทานเตคือ ในวันที่ 1 กรกฎาคม 1968 (ในปลายสมัยประธานาธิบดีลินคอล์น บี. จอห์นสัน) ตัวแทน 62 ชาติทั้งที่มีนิวเคลียร์ในครอบครองและไม่มีนิวเคลียร์ในครอบครองรวมทั้งสหรัฐอเมริกา อังกฤษ และรัสเซียได้ร่วมลงนามในสนธิสัญญาไม่เผยแพร่หรือนิวเคลียร์ปี 1968 (The Nuclear Nonproliferation Treaty of 1968)⁴⁷ กำหนดชาติที่มีนิวเคลียร์ในครอบครองจะไม่เผยแพร่หรือขนย้ายนิวเคลียร์ให้แก่ชาติที่ยังไม่มีนิวเคลียร์ในครอบครอง และชาติที่ยังไม่มีนิวเคลียร์ในครอบครองจะหยุดการคิดค้นนิวเคลียร์

ในปี 1967 ในสมัยประธานาธิบดีลินคอล์น บี. จอห์นสัน สหรัฐอเมริกาสามารถผลิตจรวดขีปนาวุธยิงข้ามทวีป จรวดขีปนาวุธยิงจากเรือดำน้ำและหัวรบนิวเคลียร์ได้ (Intercontinental Ballistic Missiles - ICBM, Submarine Launched Ballistic Missiles - SLBM & Nuclear Warheads) สหรัฐอเมริกาเห็นว่ารัสเซียเร่งคิดค้นพัฒนาอาวุธร้ายแรงสามประเภทนี้ให้เสมอภาคเทียมสหรัฐอเมริกา ประธานาธิบดีจอห์นสันเห็นความจำเป็นต้องชลอหรือหยุดการแข่งขันผลิตอาวุธร้าย

แรงผลักดันมหาศาลระหว่างรัสเซียและสหรัฐอเมริกา ในปี 1968 รัสเซียสามารถผลิตจรวดขีปนาวุธต่อต้านจรวดขีปนาวุธได้ (Antiballistic Missile-ABM) เป็นผลให้ในเดือนมีนาคม 1969 ประธานาธิบดีนิกสัน เห็นความจำเป็นที่สหรัฐอเมริกาต้องมีจรวดขีปนาวุธต่อต้านจรวดขีปนาวุธเพื่อใช้ยิงทำลายจรวดขีปนาวุธของศัตรู (รัสเซีย) ให้พินาศหมดไปก่อนเข้ายิงโจมตีฐานกำลังอาวุธของสหรัฐอเมริกาภาคพื้นดิน คนอเมริกันจำนวนมากไม่เห็นด้วยกับการที่รัฐสภาจะอนุมัติงบประมาณเพื่อการสร้างจรวดขีปนาวุธต่อต้านจรวดขีปนาวุธ ด้วยเหตุผลคือเป็นการแข่งขันถือครองอาวุธร้ายแรงแข่งกับรัสเซีย และเป็นการสิ้นเปลืองงบประมาณจำนวนมาก อย่างไรก็ตามในเดือนสิงหาคม 1969 รัฐสภาอนุมัติงบประมาณเพื่อการสร้างจรวดขีปนาวุธต่อต้านจรวดขีปนาวุธเรียกสั้น ๆ ว่า เซฟการ์ด (Safeguard) และสร้างฐานยิงเซฟการ์ดสองฐาน

เพราะทั้งรัสเซียและสหรัฐอเมริกามีอาวุธร้ายแรงในครอบครองและเกรงอันตรายจากอาวุธร้ายแรงนี้ ทั้งต่างเห็นพ้องต้องกันในความจำเป็นที่จะต้องมีการประชุมระหว่างกันเพื่อเปิดเผยจำนวนอาวุธร้ายแรงที่ต่างมีไว้ในครอบครองและกำหนดจัดสรรการถือครองอาวุธร้ายแรงในสัดส่วนที่เหมาะสมนำสู่การประชุมร่วมกันด้วยเรื่องจำกัดจำนวนอาวุธร้ายแรงเริ่มในเดือนพฤศจิกายน 1969 (The Strategic Arms Limitation Talks - SALT) ที่เฮลซิงกิ ฟินแลนด์ (Helsinki, Finland); เวียนนา, ออสเตรีย (Vienna, Austria); และเจนีวา, สวิตเซอร์แลนด์ (Geneva, Switzerland) ได้มีส่วนร่วมการถือครองอาวุธยุทธศาสตร์ระหว่างสหรัฐอเมริกาและรัสเซีย เป็นที่เรียบร้อยตั้งแต่ปี 1972 รวมเวลาดำเนินการสองปี

ประธานาธิบดีนิกสันและดร.เฮนรี เอ. คิสซิงเจอร์ รู้ดีว่ารัสเซียภายใต้การนำของลีโอนิด อี. เบเรสเนฟ ยึดมั่นในนโยบายผ่อนคลายนความตึงเครียดทางการเมืองระหว่างประเทศ รัสเซียขาดแคลนผลิตผลเกษตรกรรมและต้องการความช่วยเหลือด้านวิชาการเทคโนโลยีเพื่อนำทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่มาใช้ให้เป็นประโยชน์ ตลอดจนความสัมพันธ์ระหว่างรัสเซียกับจีนคอมมิวนิสต์หยุดชะงักในช่วงทศวรรษ 1960 และรัสเซียมีความหวาดระแวงในความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับจีนคอมมิวนิสต์ (ประธานาธิบดีนิกสันเยือนจีน 21-28 กุมภาพันธ์ 1972) ขณะเดียวกันสหรัฐอเมริกามีความต้องการขยายผลิตผลเกษตรกรรมแก่รัสเซีย ต้องการให้มีการลงนามจำกัดอาวุธยุทธศาสตร์และต้องการให้เวียดนามเหนือเห็นถึงความสัมพันธ์อันดีระหว่างรัสเซียกับสหรัฐอเมริกาอันจะนำไปสู่การยอมลงนามสันติภาพในสงครามเวียดนามได้เร็วขึ้น (ข้อตกลงหยุดยิงในสงครามเวียดนามมีในวันที่ 27 มกราคม 1973) ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นนำประธานาธิบดีนิกสันเยือนรัสเซีย

จากการเตรียมการอย่างคึกของ ดร.เฮนรี เอ. คิสซิงเจอร์ เป็นผลให้ในวันที่ 12 ตุลาคม 1971 ประธานาธิบดีนิกสันประกาศจะเยือนรัสเซียในช่วงเดือนพฤษภาคม 1972 การเยือนรัสเซียอย่างเป็นทางการมีขึ้นระหว่างวันที่ 22-31 พฤษภาคม 1972 ประธานาธิบดีนิกสันได้พบกับผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์ลิโอนิด ไอ. เบรซเนฟ และนายกรัฐมนตรีรัสเซียโคเซกิน (Aliksei N. Kosygin 1904-1980 ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี (Premier) รัสเซียช่วงปี 1964-1980) ในวันที่ 26 พฤษภาคม 1972 มีการลงนามในข้อตกลง 3 ฉบับ ฉบับที่หนึ่งสนธิสัญญาจำกัดอาวุธยุทธศาสตร์ปี 1972 (The Strategic Arms Limitation Treaty of 1972 or SALT I)⁴⁸ เป็นการลงนามกันระหว่างประธานาธิบดีนิกสันกับลิโอนิด ไอ. เบรซเนฟ กำหนดสาระสำคัญสองประการ ประการที่หนึ่งกำหนดจำกัดจำนวนการถือครองจรวดขีปนาวุธต่อสู้จรวดขีปนาวุธ (Antiballistic Missiles - ABM or Strategic Bombers) ในสัดส่วนสหรัฐอเมริกาคือ 450 ลูกต่อ 200 ลูก⁴⁹ ประการที่สองกำหนดห้ามการผลิตเพิ่มช่วงห้าปี (five-year freeze) ให้คงจำนวนที่มีอยู่ของอาวุธร้ายแรงสามประเภท⁵⁰ คือ จรวดขีปนาวุธยิงข้ามทวีป (Intercontinental Ballistic Missiles - ICBM) ในสัดส่วนสหรัฐอเมริกาคือ 105 ลูกต่อ 1607 ลูก จรวดขีปนาวุธยิงจากเรือดำน้ำ (Submarine Launched Ballistic Missiles - SLBM) ในสัดส่วนสหรัฐอเมริกาคือ 656 ลูกต่อ 740 ลูก และหัวรบนิวเคลียร์ (Nuclear Warheads) ในสัดส่วนสหรัฐอเมริกาคือ 5700 ลูกต่อ 2500 ลูก จะสังเกตเห็นว่าอาวุธร้ายแรงที่สหรัฐอเมริกามีถือครองมากกว่ารัสเซียคือจรวดขีปนาวุธต่อสู้จรวดขีปนาวุธและหัวรบนิวเคลียร์ สหรัฐอเมริกาพอใจในสัดส่วนที่ได้รับเพราะมีอาวุธร้ายแรงอีกชนิดหนึ่งที่รัสเซียยังไม่มีในครอบครองและไม่ได้กำหนดไว้ในข้อตกลงปี 1972 คือ ยานปล่อยหัวรบนิวเคลียร์ได้ครั้งละหลายลูก (Multiple Independently Targeted Reentry Vehicles - MIRV)⁵¹ ซึ่งมีแสนยานุภาพในการทำลายล้างสูงมาก ฉบับที่สองคือข้อตกลงด้านการค้า การศึกษาและเทคโนโลยี เป็นการลงนามกันระหว่างประธานาธิบดีนิกสันกับนายกรัฐมนตรีโคเซกิน ฉบับที่สามคือข้อตกลงด้านการแพทย์และรักษาสภาพแวดล้อมระหว่างประธานาธิบดีนิกสันกับประธานาธิบดีแห่งรัสเซีย (Soviet President) คือนิโคไล วี. พอดโกร์นีย์ (Nikolai V. Podgorny) โดยเฉพาะด้านการค้ากำหนดช่วงปี 1972-1975 สหรัฐอเมริกาทดลงขายข้าวสาลี ข้าวโพด และผลิตภัณฑ์เมล็ดพืชอื่น ๆ รวมจำนวนหนึ่งในสี่ของผลผลิตที่ผลิตได้ในสหรัฐอเมริกาให้แก่รัสเซียในราคาต่ำกว่าราคาตลาดโลก รวมมูลค่า \$750 ล้าน⁵² สร้างความพอใจอย่างมากแก่เกษตรกรอเมริกัน และช่วยลดความตึงเครียดทางการเมืองระหว่างสหรัฐอเมริกาและรัสเซีย จากมอสโกก่อนเดินทางกลับสหรัฐอเมริกา ประธานาธิบดีนิกสันแวะเยือนอิหร่านและโปแลนด์

1.4 ยุติปัญหาเบอร์ลินได้ด้วยข้อตกลงเบอร์ลินปี 1971

สืบเนื่องมาจากในวันที่ 21 กันยายน 1949 ดินแดนเยอรมนีในส่วนทางตะวันตก ภายใต้การดูแลของสามชาติตะวันตก (อังกฤษ ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา) ประกาศจัดตั้งประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนีหรือเยอรมนีตะวันตก (The Federal Republic of Germany or The West Germany) มีกรุงบอนน์ (Bonn) เป็นเมืองหลวง และในวันที่ 7 ตุลาคม 1949 ดินแดนเยอรมนีในส่วนทางตะวันออกภายใต้การดูแลของรัสเซียประกาศจัดตั้งประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมนีหรือเยอรมนีตะวันออก (The Democratic Republic of Germany or The East Germany) มีกรุงเบอร์ลินตะวันออก (East Berlin) เป็นเมืองหลวง ในส่วนเบอร์ลินตะวันตก (West Berlin) คงมีกองกำลังสามชาติประจำการอยู่ เพราะเศรษฐกิจตกต่ำและไม่พอใจการปกครองในลัทธิคอมมิวนิสต์ทำให้คนในเยอรมนีตะวันออกพากันอพยพเข้าเยอรมนีตะวันตกและเบอร์ลินตะวันตก อันเป็นการบ่งชี้ถึงความล้มเหลวในเศรษฐกิจและการปกครองของเยอรมนีตะวันออก เป็นผลให้ในเดือนสิงหาคม 1961 รัฐบาลเยอรมนีตะวันออกสร้างกำแพงเบอร์ลิน (The Berlin Wall) กั้นระหว่างเบอร์ลินตะวันตกกับเบอร์ลินตะวันออกและเยอรมนีตะวันออก ขณะเดียวกันรัฐบาลเยอรมนีตะวันออกและรัสเซีย ภายใต้การนำของครุสชอฟประกาศจะปิดทุกเส้นทางคมนาคมจากเยอรมนีตะวันตกสู่กรุงเบอร์ลินตะวันตก เพื่อบีบบังคับกองกำลังสามชาติให้ถอนออกจากเบอร์ลินตะวันตกอันเป็นการเพิ่มความตึงเครียดระหว่างโลกคอมมิวนิสต์กับโลกเสรี แต่นับจากปี 1964 รัสเซียอยู่ภายใต้การนำของลีโอนิด ไอ. เบเรสเนฟ ผู้ยึดมั่นในนโยบายผ่อนคลายความตึงเครียดทางการเมืองระหว่างโลกคอมมิวนิสต์กับโลกเสรี นำสู่การแก้ไขปัญหาเบอร์ลินในปี 1971 ด้วยข้อตกลงเบอร์ลินปี 1971 (The Berlin Accord of 1971)⁵³ กำหนดทั้งอังกฤษ ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา และรัสเซีย ยุติการคุกคามแทรกแซงด้านการคมนาคมระหว่างกรุงเบอร์ลินและเยอรมนีตะวันตก รวมทั้งให้การยอมรับในเอกราชของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี (เยอรมนีตะวันตก) และสาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมนี (เยอรมนีตะวันออก)

1.5 ประธานาธิบดีนิกสันเยือนมิตรประเทศเพื่อกระชับความสัมพันธ์

การเยือนมิตรประเทศเพื่อกระชับความสัมพันธ์เป็นผลงานต่างประเทศเด่นอีกเรื่องหนึ่งของประธานาธิบดีนิกสัน เริ่มในเดือนกุมภาพันธ์ 1969 ประธานาธิบดีนิกสันเดินทางเยือนเบลเยียม อังกฤษ อิตาลี เยอรมนีตะวันตกและฝรั่งเศส เพื่อเน้นย้ำว่าสหรัฐอเมริกากงให้การสนับสนุนเพื่อคงความแข็งแกร่งขององค์การนาโต้ ปลายเดือนกรกฎาคม 1969 ประธานาธิบดีนิกสันเดินทาง

เยือนกลุ่มประเทศที่ไม่ใช่ชาตินิยมในเอเชียคือไทย อินเดีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย ปากีสถาน และเวียดนามใต้เพื่อยืนยันความช่วยเหลือของสหรัฐอเมริกา ปลายปี 1970 ประธานาธิบดีนิกสันเดินทางเยือนกลุ่มประเทศแถบทะเลเมดิเตอร์เรเนียนคือ อิตาลี สเปน และยูโกสลาเวีย (แยกตัวจากรัฐเซียในปี 1948) เพื่อยืนยันความตั้งใจของสหรัฐอเมริกาในการคงสันติภาพในพื้นที่แถบเมดิเตอร์เรเนียน รวมทั้งแวะเยี่ยมกองเรือที่หกของสหรัฐอเมริกา (The United States Sixth Fleet) อังกฤษและไอร์แลนด์ (Ireland) ก่อนเดินทางกลับสหรัฐอเมริกา หลังการยุติสงครามอาหรับ-อิสราเอลครั้งที่ 4 (The Yom Kippur War or The October War of 1973) ในเดือนมิถุนายน 1974 ประธานาธิบดีนิกสันเดินทางเยือนกระชับความสัมพันธ์กับกลุ่มประเทศในดินแดนตะวันออกกลาง ได้แก่ อียิปต์ ซาอุดีอาระเบีย ซีเรีย อิสราเอล และจอร์แดน ทั้งนี้ประธานาธิบดีนิกสันเสนอให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาพลังงานนิวเคลียร์เพื่อสันติแก่อียิปต์และอิสราเอล

2. ผลงานการบริหารกิจการภายในประเทศของประธานาธิบดีริชาร์ด เอ็ม. นิกสัน

1969-1974

กลางปี 1969 ประธานาธิบดีนิกสันเรียกร้องรัฐสภาผ่านกฎหมายเพื่อการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจคือภาวะธุรกิจชะงักงัน ภาวะเงินเฟ้อและอัตราค่าครองชีพสูงขึ้น ปริมาณคนว่างงานเพิ่มมากขึ้น และภาวะขาดแคลนน้ำมัน ปัญหาสังคมคือมลภาวะ การเพิ่มมากขึ้นของอาชญากรรม วัชรุ่นอเมริกันคิดยาเสพติดและตั้งครม.โดยไม่ตั้งใจเพิ่มจำนวนมากขึ้น คนอเมริกันเรียกร้องเพิ่มผลประโยชน์จากการประกันสังคมและต้องการให้รัฐบาลเพิ่มการให้สวัสดิการ

2.1 แก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ

ในสมัยประธานาธิบดีลินคอล์น บี. จอห์นสัน รัฐบาลสหรัฐอเมริกาต้องใช้จ่ายเงินจำนวนมากในสงครามเวียดนามและในแผนสังคมที่ยิ่งใหญ่ (The Great Society Program 1965-1969) เพื่อให้บรรลุเป้าหมายชนะสงครามเวียดนามและภายในประเทศกินคืออยู่ดีมีสุข (guns and butter) ผลคือในปี 1969 ใช้จ่ายเงินไป \$25 พันล้าน และต้องเผชิญภาวะเงินเฟ้อ (inflation) ถึง 5%⁵⁴ ทันทีที่ที่ประธานาธิบดีนิกสันเข้ารับบริหารประเทศในปี 1969 เร่งแก้ไขเริ่มโดยลดการใช้จ่ายที่ไม่จำเป็นของรัฐบาล และสนับสนุนให้ธนาคารกลาง (Federal Reserve Board) ประกาศเพิ่มอัตราดอกเบี้ยเงินฝาก เพื่อดึงเงินอเมริกันนำเงินออมที่เก็บไว้ฝากเพิ่มในธนาคาร แทนที่เศรษฐกิจจะดีขึ้นกลับปรากฏว่าในปี 1970 เศรษฐกิจเลวร้ายลงจากเดิมคือมีภาวะเงินเฟ้อและอัตราคนว่างงานเพิ่ม

สูงในระดับเดียวกันคือ 6%⁵⁵ และธุรกิจซบเซา (recession) ปรากฏเด่นชัด ที่น่าตกใจมากคือธุรกิจรถไฟสายเพนเซนทรัล (The Penn Central Railroad) ปิดกิจการเพราะไม่อาจทนภาวะการขาดทุนและคนงานจำนวนมากต้องตกงาน นักเศรษฐกิจเรียกภาวะวิกฤติเศรษฐกิจในปี 1970 ภายใต้อำนาจของประธานาธิบดีนิกสันว่านิคสันโมนิค (Nixonomics)⁵⁶ ภาวะเงินเฟ้อมีผลกระทบต่อเงินออมของคนอเมริกัน (ต้องจ่ายเงินเพิ่มขึ้นเพื่อการซื้อสินค้า) มาตรฐานความเป็นอยู่ของคนอเมริกันเลวลง (ไม่มีเงินเพียงพอเพื่อการใช้จ่ายยังชีพ) คนงานเรียกร้องเพิ่มค่าจ้างแรงงาน (เพื่อให้ค่าจ้างแรงงานเพิ่มได้สัดส่วนกับค่าครองชีพที่สูงขึ้น) ทั้งนักหุ้ดงานถ้านายจ้างไม่สนองคำเรียกร้อง ผู้บังคับการการลงทุนในธุรกิจที่ดิน (real estate) มากกว่าในธุรกิจอุตสาหกรรมซึ่งมีอัตราการเสี่ยงสูง ขณะเดียวกันการค้ากับต่างประเทศไม่ได้ดุลย์คือมีการส่งสินค้าเข้า (import) มากกว่าส่งสินค้าออก (export) นำสู่ค่าของเงินดอลลาร์อ่อนลง

การแก้ปัญหาภาวะเงินเฟ้อและฟื้นฟูเศรษฐกิจชะลอสองเริ่มในเดือนสิงหาคม 1971 โดยในวันที่ 15 สิงหาคม 1971 ประธานาธิบดีนิกสันบังคับใช้กฎหมายเสถียรภาพความมั่นคงทางเศรษฐกิจปี 1970 (The Economic Stabilization Act of 1970)⁵⁷ กำหนดใช้อำนาจประธานาธิบดีควบคุมค่าจ้างแรงงานโดยการดำเนินงานของสภาพิจารณาจ่ายค่าแรงงาน (The Pay Board) และควบคุมราคาสินค้ารวมถึงควบคุมอัตราค่าเช่าที่อยู่อาศัยโดยการดำเนินงานของคณะกรรมการควบคุมราคา (The Price Commission) นาน 90 วัน (15 สิงหาคม - 15 ธันวาคม 1971) เป็นผลสามารถควบคุมต้นทุนการผลิตและควบคุมราคาสินค้าได้ชั่วระยะเวลาสั้น ในเดือนพฤศจิกายน 1971 ประธานาธิบดีนิกสันกำหนดให้หน่วยงานทั้งสองกำหนดแนวทางเพิ่มค่าจ้างแรงงานและเพิ่มราคาสินค้าในอนาคต (เพื่อลดการต่อต้านไม่พอใจของทั้งลูกจ้างแรงงานและผู้ผลิต) เพื่อเพิ่มความแข็งแกร่งแก่เศรษฐกิจอเมริกันและสร้างดุลย์การค้า⁵⁸ รัฐมนตรีกระทรวงการคลังคือจอห์น คอนเนลลี (John Connally) ประกาศเพิ่มอัตราภาษีนำเข้าสินค้าต่างประเทศทุกประเภทอีก 10% จากที่เคยเรียกเก็บเดิม ประธานาธิบดีนิกสันกำหนดให้ตลาดโลก (world markets) เป็นตัวกำหนดค่าเงินดอลลาร์ เดิมใช้มาตรฐานทองคำเป็นตัวกำหนดค่าเงินดอลลาร์ (Gold Standard) การลดค่าเงินดอลลาร์ (devalue the dollar) ช่วยกระตุ้นการส่งออกสินค้าอเมริกันสู่ตลาดโลกได้มากขึ้น แต่สหรัฐอเมริกาต้องสั่งซื้อวัตถุดิบต่างประเทศเพื่อการอุตสาหกรรมราคาแพงขึ้น มีผลให้เศรษฐกิจดีขึ้น 5% ในช่วงสี่เดือนแรกของปี 1972⁵⁹ ปลายปี 1972 เพราะประธานาธิบดีนิกสันคิดว่าเศรษฐกิจฟื้นตัวแล้วจึงประกาศหยุดการควบคุมค่าจ้างแรงงาน และควบคุมราคาสินค้า ผลที่ติดตามมาคือประการแรกสหรัฐอเมริกาต้องเผชิญกับการขาดแคลนอาหารและเนื้อสัตว์ อันเกิดเนื่องจากรัฐบาล

ควบคุมราคาสินค้านับจากวันที่ 15 สิงหาคม 1971 เรื่อยมาทำให้ผู้ประกอบการปศุสัตว์และผลิตอาหารลดปริมาณการผลิต แต่ความต้องการบริโภคของคนอเมริกันมีมากกว่าปริมาณสินค้าที่มีอยู่เป็นผลให้สินค้านี้ราคาสูงขึ้น ประการที่สองคือนายจ้างจำเป็นต้องเพิ่มค่าจ้างแรงงานตามคำเรียกร้องของลูกจ้างแรงงาน เป็นผลให้ต้นทุนการผลิตสินค้าและสินค้านี้ราคาสูงขึ้น ภาวะเงินเฟ้อเป็นสิ่งหลีกเลี่ยงไม่ได้ ต้องหวนกลับมาใหม่อีก กล่าวคือปลายปี 1973 ภาวะเงินเฟ้อสูงถึง 9%⁶⁰ และในปี 1974 หลังจากองค์การกลุ่มประเทศผู้ส่งออกน้ำมันเป็นสินค้าออกหรือโอเปค (OPEC) หยุดขายน้ำมันแก่สหรัฐอเมริกา และเพิ่มราคาน้ำมันโลก เป็นผลให้สหรัฐอเมริกาเผชิญภาวะวิกฤติขาดแคลนน้ำมัน (Energy Crisis 1973-1974) ต้นทุนการผลิตสินค้าสูงขึ้นพาให้ราคาสินค้าสูงขึ้นจากเดิม เงินเฟ้อพุ่งสูงขึ้นถึง 12% (สูงสูดนับจากสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 ในปี 1945) ค่าของเงินดอลลาร์ตกลงและปริมาณการส่งสินค้าออกลดลง⁶¹

เผชิญภาวะวิกฤติพลังงานครั้งแรกปี 1973 และภาวะตื่นตระหนกเรื่องน้ำมัน (The First Energy Crisis or The Oil Shocks of 1973) เนื่องมาจากเกิดสงครามอาหรับ-ยิวครั้งที่ 4 (The Yom Kippur War 1973) สืบเนื่องมาจากสงครามอาหรับ-ยิวครั้งที่ 3 ภายใต้ชื่อสงครามหกวันปี 1967 ระหว่างวันที่ 5-10 มิถุนายน 1967 (The Six Day War 1967) อิสราเอลรบชนะยึดได้ฉนวนกาซา (Gaza Strip) และคาบสมุทรไซนาย (Sinai Peninsula) จากอียิปต์ ยึดดินแดนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน (West Bank of Jordan River) จากจอร์แดน และยึดที่ราบสูงโกลาน (Golan Heights) จากซีเรีย อิสราเอลไม่ยอมคืนดินแดนทั้งหมดที่รบชนะปี 1967 แก่กลุ่มชาติอาหรับเพราะต้องการใช้ดินแดนดังกล่าวเป็นแดนกันชนสกัดกั้นการรุกรานใด ๆ ที่กลุ่มชาติอาหรับจะกระทำต่ออิสราเอลในอนาคต เป็นผลสร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่กลุ่มชาติอาหรับที่ถูกอิสราเอลแย่งชิงดินแดนไปยึดครอง ช่วงเดือนเมษายน 1969 - สิงหาคม 1970 มีการปะทะตามแนวคลองสุเอซระหว่างกองกำลังอียิปต์กับอิสราเอล (ยึดคาบสมุทรไซนายได้) รัสเซียให้ความช่วยเหลือด้านอาวุธแก่อียิปต์ สหรัฐอเมริกาต้องเจรจากับรัสเซียเพื่อให้หยุดการสนับสนุนอียิปต์ด้วยเกรงกรณีพิพาทขยายตัว ในเดือนกันยายน 1970 ประธานาธิบดีคิมสเซอร์เสียชีวิต อียิปต์อยู่ภายใต้การปกครองของประธานาธิบดีอัลวาร์ เอล ซาดัต (Anwar el-Sadat) เป้าหมายในการปกครองของประธานาธิบดีซาดัตมี 2 ประการคือหนึ่งนำดินแดนที่สูญเสียแก่อิสราเอลคือฉนวนกาซาและคาบสมุทรไซนายกลับคืนเป็นของอียิปต์ และสองพัฒนาเศรษฐกิจอียิปต์ให้เติบโตและแข็งแกร่ง เพื่อบรรลุเป้าหมายทั้งสองประการประธานาธิบดีซาดัตเห็นความจำเป็นต้องสร้างความสัมพันธ์อันดีกับสหรัฐอเมริกา แทนการมีความสัมพันธ์กับรัสเซียที่ประธานาธิบดีคิมสเซอร์ยึดมั่นในอดีต

ในวันที่ 6 ตุลาคม 1973 เป็นวันพิธีทางศาสนาของอิสราเอล เรียกว่าวันยม คิปปเปอร์ (Yom Kippur) อียิปต์และซีเรียซึ่งสูญเสียดินแดนแก่อิสราเอลในสงครามหกวันปี 1967 เคลื่อนกองกำลังบุกโจมตีอิสราเอลสองสมรภูมิมือคือ แนวคลองสุเอซและแนวที่ราบสูงโกราน เรียกการปะทะระหว่างกองกำลังอิสราเอลฝ่ายหนึ่งกับกองกำลังอียิปต์และกองกำลังซีเรียอีกฝ่ายหนึ่งระหว่างวันที่ 6-24 ตุลาคม 1973 ครั้งนี้ว่าสงครามยม คิปปเปอร์ หรือสงครามตุลาคม ปี 1973 (The Yom Kippur War or The October War 1973)⁶² ผลจากสงครามยม คิปปอร์ปี 1973 ประการแรกคือกองกำลังอิสราเอลชนะสามารถรักษาดินแดนที่ยึดครองครั้งปี 1967 ได้ทั้งหมด การสู้รบยุติในวันที่ 24 ตุลาคม 1973 อิสราเอลบอบช้ำมาจากการสู้รบครั้งนี้ นายกรัฐมนตรีหญิงโกลดา เมียร์ (Golda Meir) ลาออกในเดือนเมษายน 1974 ยิซฮาค ราบิน (Yitzhak Rabin) สืบทอดการเป็นนายกรัฐมนตรี ประการที่สองอิสราเอลเพิ่มกระชับความสัมพันธ์กับสหรัฐอเมริกาเพราะสหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนยุทธปัจจัยแก่อิสราเอล และดำเนินการเจรจาไกล่เกลี่ยนำสู่การยุติการสู้รบในวันที่ 24 ตุลาคม 1973 ประการที่สามสหรัฐอเมริกาดำเนินการเจรจาแลกเปลี่ยนเชลยศึกได้สำเร็จ ระหว่างกองกำลังอียิปต์กับกองกำลังอิสราเอลมีผลในเดือนมกราคม 1974 และระหว่างกองกำลังซีเรียกับกองกำลังอิสราเอลมีผลในเดือนพฤษภาคม 1974 และประการที่สี่กลุ่มโอเปค (มิตรประเทศอียิปต์และซีเรีย) ประกาศลดการผลิตน้ำมัน งดการขายน้ำมันแก่สหรัฐอเมริกา และขึ้นราคาน้ำมันในตลาดโลก องค์การกลุ่มประเทศผู้ส่งน้ำมันเป็นสินค้าออกหรือโอเปค (The Organization of Petroleum Exporting Countries - OPEC)⁶³ เริ่มก่อตั้งเมื่อเดือนกันยายน 1960 มีสมาชิก 5 ชาติ คือ อิหร่าน อิรัก คูเวต ซะอุดี-อาระเบีย และเวเนซุเอลา ต่อมาเพิ่มอีก 8 ชาติคือ อัลจีเรีย (Algeria) อีคิวอดอร์ (Ecuador) กาบอง (Gabon) อินโดนีเซีย ลิเบีย (Libya) ไนจีเรีย (Nigeria) กาตาร์ (Qatar) และสหอาหรับเอมิเรตส์ (The United Arab Emirates) รวมทั้งหมดมีชาติสมาชิก 13 ชาติ ร่วมกันกำหนดปริมาณการผลิตน้ำมัน จัดสรรปริมาณการผลิตน้ำมันแก่ชาติสมาชิก กำหนดราคาน้ำมันโลก ครอบครองน้ำมันมีปริมาณถึงสองในสามของปริมาณน้ำมันในโลกและใช้น้ำมันเป็นเครื่องมือต่อรองผลประโยชน์ทางการเมือง เพราะสหรัฐอเมริกาให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนอาวุธยุทธปัจจัยแก่อิสราเอลในสงครามยม คิปปอร์ปี 1973 เป็นผลให้องค์การกลุ่มประเทศผู้ส่งน้ำมันเป็นสินค้าออก (มิตรประเทศกับอียิปต์และซีเรีย) ไม่พอใจสหรัฐอเมริกาและตอบโต้ในวันที่ 17 ตุลาคม 1973⁶⁴ ด้วยการประกาศลดการผลิตน้ำมันลงเดือนละ 5% ของจำนวนที่เคยผลิต ลดทอนไปเรื่อย ๆ ในอัตราดังกล่าว จนกว่าอิสราเอลจะคืนดินแดนที่ยึดในปี 1967 แก่กลุ่มชาติอาหรับ และในวันที่ 20 ตุลาคม 1973⁶⁵ ซะอุดี อาระเบียนำการประกาศหยุดขายน้ำมันแก่สหรัฐอเมริกาและเนเธอร์แลนด์

(เนเทอร์แลนด์สนับสนุนอย่างเปิดในนโยบายสหรัฐอเมริกาในดินแดนตะวันออกกลาง) การลดการผลิตและงวดการขายน้ำมันของกลุ่มประเทศผู้ส่งน้ำมันเป็นสินค้าส่งออกส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจ อเมริกัน ประการแรกมวลประเทศทั้งหลายและสหรัฐอเมริกาต้องเผชิญภาวะขาดแคลนน้ำมัน (shortage of oil) สหรัฐอเมริกานำเข้าน้ำมันจำนวนหนึ่งในสามของน้ำมันทั้งหมดที่กลุ่มโอเปคส่งออกในแต่ละวันหรือเท่ากับสหรัฐอเมริกาขาดน้ำมันเพื่อการบริโภควันละสองล้านบาร์เรล⁶⁶ ผลที่เห็นทันทีคือรถยนต์จำนวนมากต้องจอดนิ่งเพราะไม่มีน้ำมันเติม ประการที่สองกลุ่มโอเปคประกาศขึ้นราคาน้ำมัน (increase the oil price) นำโดยซาห์ (shah) แห่งอิหร่านในปลายเดือนตุลาคม 1973 ประกาศขึ้นราคาน้ำมันสี่เท่าของราคาเดิม คือจากบาร์เรลละ \$3 เป็น \$5 และเป็น \$11.65 เป็นผลให้สหรัฐอเมริกาซึ่งขาดแคลนน้ำมันอยู่แล้ว น้ำมันที่มีอยู่มีราคาเพิ่มขึ้นทันทีจากเกลลอนละ 35 เซนต์ เป็น 65 เซนต์⁶⁸ โรงงานอุตสาหกรรมต้องจ่ายเงินเพิ่มจำนวนมากเพื่อซื้อน้ำมันเดินเครื่องจักร ต้นทุนการผลิตสินค้าเพิ่ม ราคาสินค้าสูงขึ้น คนอเมริกันต้องจ่ายเงินเพิ่มค่าพลังงานเมื่อเปิดเครื่องทำความร้อนและเครื่องทำความเย็นภายในบ้าน รวมถึงจ่ายค่าน้ำมันเพิ่มเมื่อขับรถยนต์ไปทำงาน ค่าครองชีพคนอเมริกันสูงขึ้นอันมีผลให้คนอเมริกันลดการบริโภคในสินค้าทุกประเภท และธุรกิจซบเซาอย่างรุนแรงที่สุดในปี 1973 นับจากสันสงครามโลกครั้งที่ 2 (1939-1945) ด้วยปัญหาวิกฤติน้ำมันปี 1973 บ่งชี้ว่าสหรัฐอเมริกาซึ่งมีประชากรเพียง 6% ของประชากรโลก บริโภคน้ำมันมากที่สุด กล่าวคือบริโภคน้ำมันมีอัตราถึง 40% ของน้ำมันที่ผลิต ประจวบกับนับจากปี 1970 ด้วยแผนอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติของสหรัฐอเมริกา (น้ำมันด้วย) ทำให้สหรัฐอเมริกาลดปริมาณการผลิตน้ำมันภายในประเทศลง และเมื่อกลุ่มโอเปคงดการขายน้ำมันแก่สหรัฐอเมริกาในปี 1973 ทำให้สหรัฐอเมริกาเผชิญภาวะการขาดแคลนน้ำมันอย่างมากอันเป็นการบ่งชี้ชัดว่าปริมาณน้ำมันที่สหรัฐอเมริกาใช้ภายในประเทศขึ้นกับแหล่งการผลิตน้ำมันแถบอ่าวเปอร์เซียของกลุ่มชาติอาหรับ (โอเปค) นับแต่ต้นทศวรรษ 1970 เป็นต้นมา

สหรัฐอเมริกาแก้ไขภาวะวิกฤติพลังงานปี 1973 เริ่มด้วยรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศ คือ ดร.เฮนรี เอ. คิสซิงเจอร์ ดำเนินการเจรจาไกล่เกลี่ยเป็นผลให้สงครามยม คิเปอร์ปี 1973 ยุติได้ในวันที่ 24 ตุลาคม 1973 และดำเนินการเจรจาให้กลุ่มโอเปคขายน้ำมันแก่สหรัฐอเมริกาเป็นผลให้การขายน้ำมันเริ่มขึ้นในวันที่ 8 มีนาคม 1974⁶⁹ รวมช่วงงดขายน้ำมันประมาณสี่เดือนครึ่ง (20 ตุลาคม 1973-8 มีนาคม 1974) ภายในประเทศรัฐบาลพยายามรณรงค์ให้ใช้น้ำมันอย่างประหยัด⁷⁰ คือปิดเครื่องทำความร้อนและเครื่องทำความเย็นทุกครั้งก่อนออกจากบ้านและที่ทำงาน ปิดสถานบริการน้ำมันในช่วงวันหยุด กำหนดความเร็วในการขับรถยนต์เหลือชั่วโมงละ 55

ไมล์เพื่อลดปริมาณการใช้น้ำมัน คนอเมริกันเลิกใช้รถยนต์ขนาดใหญ่เพราะสิ้นเปลืองน้ำมันมาก โดยเป็นครั้งแรกในปี 1973 ที่คนอเมริกันหันมานิยมใช้รถยนต์ขนาดเล็กและอัตราการขายรถยนต์ขนาดใหญ่ลดลง 20%⁷¹ เป็นผลให้ปลายปี 1974 สามบริษัทผู้ผลิตรถยนต์คือ ฟอร์ด (Ford) ไครสเลอร์ (Chrysler) และเจนเนรัล มอเตอร์ส (General Motors) รวมปลดคนงานกว่า 225,000 คน⁷² นอกจากนี้กำหนดเร่งการผลิตน้ำมันเพิ่มภายในประเทศ และในปี 1974 รัฐสภาจัดตั้งสำนักงานพลังงาน (The Federal Energy Administration - FEA) เพื่อศึกษาค้นคว้าหาพลังงานใหม่ใช้ทดแทนน้ำมันได้แก่พลังงานแสงอาทิตย์ (solar power) และพลังงานลม เป็นต้น

2.2 แก้ไขปัญหาสังคม นโยบายบริหารจัดการแก้ไขปัญหภายในประเทศภายใต้การดำเนินการของประธานาธิบดีนิกสันรู้จักกันในนามเฟดเดอรัลลิซึมใหม่ (New Federalism)⁷³ เป็นนโยบายมุ่งแก้ปัญหาสังคมมุ่งให้เกิดประโยชน์และสนองความต้องการแก่คนอเมริกัน

2.2.1 ปรับปรุงระบบสวัสดิการ (welfare system) มุ่งให้งานสวัสดิการเกิดประโยชน์สูงสุดแก่คนอเมริกันทั้งชนชั้นกลางและคนจนนำสู่การกำหนดแผนให้ความช่วยเหลือครอบครัวปี 1969 (The Family Assistance Plan - FAP)⁷⁴ กำหนดรัฐบาลกลางให้เงินช่วยเหลือปีละ \$1600 แก่ครอบครัวอเมริกันที่ยากจนเพื่อการยังชีพอยู่ได้ในสังคมอเมริกัน รัฐสภาให้การเห็นชอบในปี 1970

2.2.2 ลดบทบาทแผนปฏิรูปสังคมของประธานาธิบดีจิมมี่ คาร์เตอร์ 1960⁷⁵ ประธานาธิบดีนิกสันมองว่าแผนชายแดนใหม่ (The New Frontier) ของประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เคนเนดี และแผนสังคมยิ่งใหญ่ (The Great Society Program) ของประธานาธิบดีลินดอน บี. จอห์นสัน มีหน่วยงานซับซ้อน สิ้นเปลืองเงินในการดำเนินการและผลการดำเนินการไม่เป็นไปตามเป้าหมายเท่าที่ควร นำสู่การยุบหน่วยงานและเลิกโครงการ เช่น โครงการช่วยเหลือด้านการศึกษา และยุบสำนักงานเปิดโอกาสทางเศรษฐกิจ (The Office of Economic Opportunity - OEO) ในปี 1973

2.2.3 เสนอแผนแบ่งปันเงินภาษีรายได้ (The Revenue Sharing Program)⁷⁶ ของรัฐบาลกลางแก่รัฐบาลมลรัฐ เพื่อนำเงินพัฒนาและแก้ไขสังคมและเศรษฐกิจภายในพื้นที่ได้ทันที แผนนี้นำเสนอในปี 1969 ได้รับการคัดค้านจากสมาชิกพรรคเดโมแครต เกรงการเปลี่ยนแปลงเรื่องงบประมาณ แต่ในปี 1972 รัฐสภาให้การเห็นชอบในแผนแบ่งปันเงินรายได้ กำหนดจัดสรรเงินภาษีรายได้ของรัฐบาลกลาง \$30 ล้าน แก่รัฐบาลมลรัฐภายในเวลาห้าปีเพื่อให้รัฐบาลมลรัฐร่วมแก้ไขปัญหาสังคมและเศรษฐกิจกับรัฐบาลกลาง

2.2.4 เปลี่ยนวิธีการคัดเลือกทหาร ในปี 1969 รัฐสภาเห็นชอบในระบบจับฉลาก (lottery system)⁷⁷ ของประธานาธิบดีนิกสันเพื่อการเป็นทหารประจำการในกองกำลังอเมริกัน (military

draft) ในเดือนมกราคม 1973 ยกเลิกการเกณฑ์ทหารด้วยระบบจับฉลากโดยทหารที่ประจำการในกองกำลังอเมริกันเป็นทหารอาสาสมัครเท่านั้น (Volunteer Force)

2.2.5 กำหนดคนอเมริกันอายุ 18 ปี มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง ในอดีตคนอเมริกันผู้มีสิทธิออกเสียงเลือกตั้งต้องอายุ 21 ปี แต่การเคลื่อนไหวของกระบวนการเรียกร้องสิทธิเป้าหมายหนึ่งคือเห็นควรให้เยาวชนอเมริกันอายุตั้งแต่ 18 ปี มีสิทธิทางการเมือง เป็นผลให้รัฐสภาในปี 1970 เห็นชอบกำหนดให้คนอเมริกันอายุต่ำสุด 18 ปี มีสิทธิลงคะแนนออกเสียงเลือกตั้งและในปี 1971 กำหนดร่างกฎหมายดังกล่าวไว้เป็นการถาวรในบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 26⁷⁸

2.2.6 แก้ไขปัญหาการแบ่งแยกเหยียดผิว ในปี 1960 รัฐสภาผ่านกฎหมายสิทธิพลเมืองปี 1960 (The Civil Rights Act of 1960) กำหนดห้ามการแบ่งแยกเหยียดผิวในโรงเรียนรัฐบาลและห้ามขัดขวางสิทธิพลเมืองอเมริกันทางการเมือง แต่ปรากฏว่ายังมีโรงเรียนระดับมัธยมของรัฐบาลในรัฐทางใต้คงการแบ่งแยกเหยียดผิว เป็นผลให้ในปี 1969 ศาลฎีกามีคำสั่งให้โรงเรียนรัฐบาลทุกแห่งหยุดการแบ่งแยกเหยียดผิวอย่างทันที และในปี 1971 ศาลฎีกามีคำสั่งให้โรงเรียนรัฐบาลที่เลิกการแบ่งแยกเหยียดผิวจัดรถโรงเรียนรับส่งนักเรียนในเขตพื้นที่รัฐที่คงการแบ่งแยกเหยียดผิว (ด้วยเกรงการต่อต้านและรักษาความปลอดภัยแก่นักเรียน) ประธานาธิบดีนิกสันให้การสนับสนุนในคำสั่งศาลทั้งสองเรื่องดังกล่าวข้างต้น

2.2.7 รักษาสภาพแวดล้อมและกำจัดมลภาวะ สภาพแวดล้อมถูกทำลายและมลภาวะนับวันทวีเพิ่มมากขึ้นเป็นปัญหาที่ประธานาธิบดีนิกสันต้องเร่งแก้ไข คนอเมริกันเริ่มได้คิดว่ามีมลภาวะไม่ว่าจะเป็นในอากาศและน้ำ (ฝุ่น คว้น สารมลพิษ เสียงและการเน่าเสียของน้ำ) ไม่เพียงเป็นการบั่นทอนคุณภาพชีวิตแต่เป็นการทำลายชีวิตด้วย เป็นผลให้ในปี 1970 รัฐสภาผ่านกฎหมายนโยบายสิ่งแวดล้อมแห่งชาติปี 1970 (The National Environmental Policy Act of 1970)⁷⁹ กำหนดจัดตั้งหน่วยงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อมและแก้ไขปัญหามลภาวะ นำสู่การจัดตั้งสำนักงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อม (The Environment Protection Agency- EPA) การรักษาสภาพแวดล้อมและกำจัดมลภาวะเริ่มครั้งแรกในปี 1950 ที่เมืองลอส แอนเจลิส (Los Angeles) แคลิฟอร์เนีย⁸⁰ ซึ่งเป็นเมืองที่มีคนอยู่หนาแน่น ฝุ่น คว้น เสียง สารมลพิษเต็มไปหมดในอากาศเป็นผลให้มีการจัดตั้งสำนักงานควบคุมมลภาวะทางอากาศ (Air Pollution Control Office - APCO) จากการริเริ่มของแคลิฟอร์เนีย นำสู่การจัดตั้งสำนักงานพิทักษ์สิ่งแวดล้อมของรัฐบาลกลางในปี 1970 ผลงานที่ปรากฏคือเสนอการกำจัดมลภาวะนำสู่การร่างเป็นกฎหมายหลายฉบับและผ่านรัฐสภา⁸¹ ได้แก่ กฎหมายกำจัดมลภาวะทางอากาศ ปี 1970 (The Clean Air Act of 1970) และกำหนดจัดตั้งสำนักงานสุขภาพและ

ความปลอดภัยในการประกอบอาชีพ (The Occupational Safety and Health Administration - OSHA) ทำหน้าที่ดูแลสถานประกอบการทุกประเภทเพื่อรักษามาตรฐานความปลอดภัยและสุขภาพลักษณะอันจะเกิดประโยชน์แก่คนงานและส่วนรวม (ปราศจากควัน ฝุ่น กลิ่นและเสียง) กฎหมายกำหนดมลภาวะทางน้ำปี 1972 (The Clean Water Act of 1972) และกฎหมายปรับปรุงและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติปี 1976 (The Resource Conservation and Recovery Act of 1976)⁸² นอกจากนี้มีการรวมพลังของคนอเมริกัน 20 ล้านคนเพื่อรักษาสภาพแวดล้อมนำสู่การกำหนดวันพิทักษ์โลกครั้งแรกในปี 1970 (The First Earth Day of 1970-22 เมษายน 1970)⁸³ และยึดถือปฏิบัติในวันที่ 22 เมษายนของทุกปีเป็นวันพิทักษ์คุ้มครองโลกหรือวันอนุรักษ์โลก วันพิทักษ์คุ้มครองโลกได้รับการยอมรับจากมวลประเทศทั้งหลาย ในวันนี้จะมีกิจกรรมเพื่อการทำโลกให้สะอาดและน่าอยู่สำหรับมนุษยชาติ

2.2.8 ปรับปรุงด้านการสื่อสารและคมนาคม ในปี 1970 สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของประธานาธิบดีนิกสันยกเลิกกระทรวงไปรษณีย์ (The Post Office Department ตั้งในปี 1789) ให้การสื่อสารเป็นหน่วยงานอิสระภายใต้ชื่อ หน่วยบริการการไปรษณีย์สหรัฐอเมริกา (The U.S. Postal Service) และในปี 1970 กำหนดจัดตั้งบริษัทเดินรถไฟแห่งชาติ (The National Railroad Passenger Corporation - NRPC) บริหารจัดการรับผิดชอบจัดขบวนรถไฟบริการคนอเมริกันระหว่างเมืองต่อเมืองทั่วสหรัฐอเมริกา

2.3 สหรัฐอเมริกาประสบความสำเร็จในโครงการอวกาศในปี 1969 (The U.S. Space Program 1969) เพื่อกระตุ้นสนับสนุนในโครงการอวกาศเพื่อการแข่งขันสำรวจดวงจันทร์ (race to the moon) ระหว่างสหรัฐอเมริกาและรัสเซีย ประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เคนเนดี (1961-1963) นำการจัดสรรรวมประมาณกว่า \$25 พันล้านเพื่อดำเนินการ⁸⁴ ผลคือสหรัฐอเมริกาเป็นชาติแรกที่ขึ้นสำรวจพื้นผิวดวงจันทร์ในวันที่ 20 กรกฎาคม 1969 ด้วยยานอวกาศอะพอลโล 11 (Apollo 11)⁸⁵ ขึ้นจากแหลมเคนเนดี (Cape Kennedy) ฟลอริดา ด้วยยานเล็กชื่ออีเกิลส์ (Eagle's) นำนักบินอวกาศเนล เอ. อาร์มสตรอง (Neil A. Armstrong) และเอ็ดวิน อี. เอลเดรียน (Edwin E. Aldrin) ร่อนลงบนพื้นผิวดวงจันทร์ (Moon Landing) ในวันที่ 20 กรกฎาคม 1969 เนล เอ. อาร์มสตรองเป็นมนุษย์คนแรกที่เหยียบพื้นผิวดวงจันทร์ ติดตามด้วยเอ็ดวิน อี. เอลเดรียน เป็นการเปิดยุคใหม่แห่งการสำรวจและค้นพบ (The New Era of Exploration and Discovery) ภายหลังจากนักบินอวกาศอเมริกันทั้งสองเก็บตัวอย่างหินและดินบนพื้นผิวดวงจันทร์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ยานอวกาศอะพอลโล 11 เดินทางกลับถึงโลกในวันที่ 24 กรกฎาคม 1969 โดยตกลงให้มหาสมุทรแปซิฟิกห่างจากหมู่เกาะฮาวาย

ไปทางตะวันตกเฉียงใต้ 950 ไมล์ นักบินอวกาศทั้งสองปลอดภัยได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากประธานาธิบดีนิกสันและคนอเมริกัน

2.4 ประธานาธิบดีนิกสันชนะการเลือกตั้งในปี 1972 การเลือกตั้งในเดือนพฤศจิกายน 1972 พรรครีพับลิกันส่งริชาร์ด เอ็ม. นิกสันรับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดีและสปีโร ที แอกนิวรับเลือกในตำแหน่งรองประธานาธิบดี พรรคเดโมแครตส่งจอร์จ เอส. แมคโกเวน (George S. McGovern) รับเลือกในตำแหน่งประธานาธิบดีและซาร์เจนท์ เชอริเวอร์ (Sargent Shriver) รับเลือกในตำแหน่งรองประธานาธิบดี เพราะผลงานด้านการต่างประเทศของประธานาธิบดีนิกสันเด่นมาก (แสวงหาแนวทางยุติสงครามเวียดนามด้วยการถอนทหารอเมริกันและนำสหรัฐอเมริกาออกจากสงคราม เยือนจีนแผ่นดินใหญ่ในเดือนกุมภาพันธ์ 1972 เยือนรัสเซียในเดือนพฤษภาคม 1972) ผลคือประธานาธิบดีชนะได้รับ 520 คะแนนจากคณะผู้เลือกประธานาธิบดี (electoral college vote) ส่วนแมคโกเวนพ่ายแพ้ได้รับเพียง 17 คะแนนจากคณะผู้เลือกประธานาธิบดี

2.5 เชนิญคดีอื้อฉาวแอกนิวปี 1973 (The Agnew Scandal 1973)⁸⁶ ในสมัยที่สอง (1973-1977) ของประธานาธิบดีนิกสันมีสปีโร ที. แอกนิว (Spiro T. Agnew) เป็นรองประธานาธิบดีอีกครั้งหนึ่ง ต้นปี 1973 รองประธานาธิบดีแอกนิวถูกกล่าวหาว่าหลีกเลี่ยงการเสียภาษีรายได้และรับสินบนครั้งเป็นผู้ว่าการรัฐแมริแลนด์ (1966-1968) ด้วยหลักฐานบ่งชี้ชัดว่าเป็นตามคำกล่าวหา บิบบังคับให้แอกนิวต้องลาออกจากการเป็นรองประธานาธิบดีในวันที่ 10 ตุลาคม 1973 เพื่อเลี่ยงการต้องถูกเพ่งเล็งชุดคู่ย์ดำเนินคดี ภายใต้บทแก้ไขเพิ่มเติมมาตราที่ 25 (The Twenty-fifth Amendment) มีผลบังคับใช้ในปี 1964 ในวันที่ 12 ตุลาคม 1973 ประธานาธิบดีนิกสันเลือกเจอร์ล อาร์. ฟอร์ด (Gerald R. Ford) ผู้นำรีพับลิกันเสียงข้างน้อยในสภาผู้แทนราษฎรเป็นรองประธานาธิบดี เจอร์ล อาร์. ฟอร์ดทำพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่งรองประธานาธิบดีในวันที่ 6 ธันวาคม 1973

2.6 เชนิญคดีอื้อฉาววอเตอร์เกตปี 1972 (The Watergate Scandal 1972)⁸⁷ มีผลให้ประธานาธิบดีนิกสันต้องประกาศลาออกจากการเป็นประธานาธิบดีในวันที่ 9 สิงหาคม 1974 วอเตอร์เกต (Watergate) เป็นชื่ออาคารอยู่ในกรุงวอชิงตัน ดี.ซี. ถูกใช้เป็นสำนักงานใหญ่ศูนย์บัญชาการเลือกตั้งของพรรคเดโมแครตเพื่อการเลือกตั้งในเดือนพฤศจิกายน 1972 เวลา 02.30 นาฬิกาของวันที่ 17 มิถุนายน 1972 ตำรวจเข้าจับกุมชายฉกรรจ์ 5 คน ขณะกำลังรับโทรศัพท์บนชั้นหกของอาคารวอเตอร์เกต ทุกคนมีกล้องถ่ายรูปและเพิงหยุดการรื้อค้นเอกสาร หนึ่งในกลุ่มจารชนคือเจมส์ ดับเบิลยู. แมคคอร์ด (James W. McCord) เจ้าหน้าที่หน่วยข่าวกรองกลาง (CIA) รับงานเป็นผู้ประสานงานด้านความมั่นคงของคณะกรรมการเพื่อการเลือกตั้งประธานาธิบดีของพรรครีพับลิกัน

(the security coordinator of the Committee to Re-elect the President-CREEP) จารชนอีก 4 คน เป็นชาวคิวบา กลุ่มต่อต้านคัสโตรจากไมอามี (Miami) ฟลอริดา คำรวจไม่รู้ว่ามีอีกสองคนหลบอยู่ในอาคารวอเตอร์เกต (ถูกจับกุมได้ภายหลัง) คือ อี. โฮวาร์ด ฮันท์ (E. Howard Hunt) อดีตเจ้าหน้าที่หน่วยข่าวกรองกลาง (CIA) รับงานเป็นหัวหน้าด้านความมั่นคงของคณะกรรมการเพื่อการเลือกตั้งประธานาธิบดีของพรรครีพับลิกัน (CREEP'S security chief) และจี. กอร์ดอน ลิดดี (G. Gordon Liddy) เจ้าหน้าที่หน่วยสืบราชการลับภายในประเทศ (FBI) รับงานเป็นสมาชิกในคณะกรรมการจัดการกิจการภายในประเทศของทำเนียบขาว (the staff of the White House Domestic Council) สามในเจ็ดจารชนล้วนใกล้ชิดประธานาธิบดีนิกสันและเป็นคนในทำเนียบขาว มีการตั้งคำถามกันว่า จารชนเหล่านี้พยายามค้นหาอะไรในอาคารวอเตอร์เกต ซึ่งเป็นสำนักงานของพรรคเดโมแครต? จารชนทั้งห้าได้ยื่นอะไรจากโทรศัพท์? และใครเป็นผู้สั่งดำเนินการ?

การสอบสวนเบื้องต้นรู้ว่าจารชนทั้งเจ็ดคนเป็นคนของพรรครีพับลิกันส่งมาทำจารกรรมที่อาคารวอเตอร์เกต จารชนทั้งเจ็ดให้การสารภาพน้อยมาก เพื่อความรวดเร็วของคดี ในเดือนมกราคม 1973 ผู้พิพากษาศาลชั้นต้น (Federal District Court Judge) จอห์น เจ. ซิริกา (John J. Sirica) คนของประธานาธิบดีนิกสันเข้าทำการสอบสวน จอห์น ซิริกาเป็นคนตระหนักในหน้าที่และความรับผิดชอบให้ความร่วมมือกับคณะกรรมการแห่งวุฒิสภาเพื่อตรวจสอบปฏิบัติการฉ้อโกงหาเสียงเลือกตั้ง (The Senate Select Committee on Campaign Practices - SSCCP) ซึ่งวุฒิสภาจัดตั้งในเดือนกุมภาพันธ์ 1973 เพื่อสอบสวนคดีวอเตอร์เกตโดยมีแซม เออร์วิน (Sam Erwin) วุฒิสมาชิกจากแคลิฟอร์เนียเป็นประธานคณะกรรมการแห่งวุฒิสภา ผลการสอบสวนช่วงเดือนพฤษภาคม - พฤศจิกายน 1973 รุดหน้ามาก โดยเจมส์ ดับเบิลยู. แมคคอร์ด เป็นคนแรกที่เปิดเผยความจริงว่าได้รับเงินจากทำเนียบขาวให้ทำจารกรรม หากถูกจับได้จะได้รับการอภัยถ้าไม่ให้การใด ๆ แก่คณะผู้สอบสวน และขัดทอว่าจอห์น ดีน (John Dean) ที่ปรึกษาของประธานาธิบดีนิกสันและเจบ แมกรูเดอร์ (Jeb Magruder) หนึ่งในคณะกรรมการเพื่อการเลือกตั้งประธานาธิบดีของพรรครีพับลิกันว่ามีส่วนร่วมในคดีวอเตอร์เกต จอห์น ดีนและเจบ แมกรูเดอร์เข้าให้การคล้ายคลึงกันว่าประธานาธิบดีนิกสันมีส่วนร่วมรู้เห็นและปกปิดรายชื่อผู้วางแผนสั่งการในคดีวอเตอร์เกต ประธานาธิบดีนิกสันขอให้เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานราชการเข้มงวดการแข่งขันและขึ้นชกการฉ้อโกงหาเสียงด้วยวิธีการผิดกฎหมาย ทั้งได้มอบรายชื่อศัตรูของทำเนียบขาว (enemies list) แก่คณะกรรมการแห่งวุฒิสภา และขัดทอว่า เอช. อาร์. เฮลเดแมน (H.R. Haldeman) หัวหน้าคณะเจ้าหน้าที่ทำเนียบขาว จอห์น อีร์ลิชแมน (John Ehrlichman) หัวหน้าคณะที่ปรึกษางานกิจการ

ภายในประเทศของทำเนียบขาวและจอห์น มิทเชล (John Mitchell) อดีตอธิบดีกรมอัยการช่วงปี 1969-1971 และริชาร์ด จี. คลินเดนส์ (Richard G. Kleindienst) อธิบดีกรมอัยการขณะนั้น ร่วมพยายามปกปิดรายชื่อผู้วางแผนสั่งการในคดีวอเตอร์เกต การสอบสวนถูกเปิดเผยเข้าใกล้ตัวประธานาธิบดี นิกสัน คณะกรรมการแห่งวุฒิสภา เชื่อในคำให้การของผู้ใกล้ชิดประธานาธิบดีนิกสันแต่ขาดหลักฐานสนับสนุนว่าประธานาธิบดีนิกสันร่วมกระทำผิดจริง

ในวันที่ 30 เมษายน 1973 ประธานาธิบดีนิกสันปฏิบัติการสองเรื่อง เรื่องแรกคือ ประกาศ รับการลาออกของเฮช. อาร์. เฮลเดแมน และจอห์น อีร์ลิชแมน สองหัวหน้าคณะผู้ทำงานของ ทำเนียบขาว และจอห์น มิทเชล อดีตอธิบดีกรมอัยการ และริชาร์ด จี. คลินเดนส์ อธิบดีกรมอัยการ และแต่งตั้งเอลไลออต ริชาร์ดสัน (Elliot Richardson) เป็นอธิบดีกรมอัยการคนใหม่พร้อมสั่งให้ ริชาร์ดสันแต่งตั้งอัยการพิเศษ (special prosecutor) คุมคดีวอเตอร์เกต (ริชาร์ดสันกำหนดให้อาร์ช บอล คอคซ์ - Archibald Cox ศาสตราจารย์ด้านกฎหมายแห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดเป็นอัยการ พิเศษ) สองประธานาธิบดีนิกสันออกพบคนอเมริกันทางโทรทัศน์ประกาศว่าจะพยายามดำเนินการ ค้นหาข้อเท็จจริงในคดีวอเตอร์เกตและจะนำผู้กระทำผิดมาลงโทษ

รู้ว่าการบันทึกเสียงการสนทนาในห้องทำงานประธานาธิบดี ในเดือนกรกฎาคม 1973 อเล็กซานเดอร์ บัตเตอร์ฟิลด์ (Alexander Butterfield) หนึ่งในเจ้าหน้าที่ทำเนียบขาวเข้าเปิดเผยให้ การต่อคณะกรรมการแห่งวุฒิสภา ว่าตั้งแต่ปี 1971 ประธานาธิบดีนิกสันกำหนดให้มีการติดตั้ง ระบบการบันทึกเสียง (taping system) การสนทนาในห้องรูปไข่ (เป็นห้องทำงานประธานาธิบดี - the Oval Office) และการสนทนาเกี่ยวกับคดีวอเตอร์เกตต้องมีการบันทึกเสียงเก็บไว้แน่นอนใน ม้วนเทป (สร้างความตกใจและดีใจแก่คณะกรรมการแห่งวุฒิสภา รวมทั้งคนอเมริกันเพื่อการ นำสู่การพิสูจน์หาความจริง)

เพราะในเดือนกรกฎาคม 1973 จากการได้รู้ว่ามีม้วนเทปบันทึกการสนทนาของประธานาธิบดี นิกสันที่ทำเนียบขาวเป็นผลให้อาร์ช บอล คอคซ์ซึ่งเป็นอัยการพิเศษ และคณะกรรมการแห่งวุฒิสภา ร้องขอให้ประธานาธิบดีนิกสันมอบม้วนเทปดังกล่าวเพื่อประโยชน์ในการสอบสวน ประธานาธิบดี นิกสันปฏิเสธการมอบม้วนเทปโดยให้เหตุผลว่า การบันทึกเสียงในห้องทำงานประธานาธิบดีทำไป เพื่อผลงานเป็นการส่วนตัว และรัฐธรรมนูญให้ประธานาธิบดีมีสิทธิคงรักษาการสนทนาที่เป็น การส่วนตัวของประธานาธิบดีเป็นความลับได้

เพราะประธานาธิบดีนิกสันไม่ยอมมอบม้วนเทปเป็นผลให้ในเดือนสิงหาคม 1973 อาร์ช บอล คอคซ์ และคณะกรรมการแห่งวุฒิสภา ร้องขอต่อศาลในการสั่งให้ประธานาธิบดีนิกสัน

มอบม้วนเทป ผู้พิพากษาจอห์น เจ. ชิริกา (คนของประธานาธิบดีนิกสัน) ตัดสินใจจะเป็นผู้ตรวจสอบฟังม้วนเทปด้วยตนเอง และสั่งให้ประธานาธิบดีมอบม้วนเทปแก่ตน ประธานาธิบดีนิกสันไม่ยอมมอบม้วนเทปและอุทธรณ์คำสั่ง แต่คณะผู้พิพากษาสันนิษฐานคำสั่งของผู้พิพากษาจอห์น เจ. ชิริกา

ในวันที่ 19 ตุลาคม 1973 ประธานาธิบดีนิกสันเสนอจะมอบม้วนเทปสรุปย่อการสนทนาแก่อาร์ชบิชอป คอคซ์ และคณะกรรมการแห่งวุฒิสภา อาร์ชบิชอป คอคซ์ ปฏิเสธไม่รับม้วนเทปสรุปย่อด้วยเหตุผลใช้เป็นหลักฐานในศาลไม่ได้ต้องใช้ม้วนเทปดั้งเดิม ประธานาธิบดีนิกสันไม่พอใจในความเคร่งครัดจริงจังของอาร์ชบิชอป คอคซ์ และใช้อำนาจบริหารก้าวท้าวอำนาจตุลาการทันที โดยสั่งการในคืนวันที่ 20 ตุลาคม 1973 ในสามเรื่องคือ หนึ่งให้เอลโลอท์ ริชาร์ดสันออกจากความเป็นอธิบดีกรมอัยการ (เพราะสนับสนุนอาร์ชบิชอป คอคซ์ ดำเนินการเรียกร้องม้วนเทป) สอง สั่งให้รองอธิบดีกรมอัยการปลดอาร์ชบิชอป คอคซ์ออกจากความเป็นอัยการพิเศษ และส่งอาร์ชบิชอป คอคซ์ กลับมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด สามแต่งตั้งลีโอ จาโรว์สกี (Leon Jaworski) คนของประธานาธิบดีนิกสันเป็นอัยการพิเศษแทนอาร์ชบิชอป คอคซ์ (ด้วยหวังให้ลีโอ จาโรว์สกีมาปิดคดี) คนอเมริกันเรียกคืนวันที่ 20 ตุลาคม 1973 ว่าการฆาตกรรมหมู่คืนวันเสาร์ปี 1973 (The Saturday Night Massacre of 1973) คนอเมริกันประท้วงคัดค้านการกระทำที่ไม่ถูกต้องของประธานาธิบดีนิกสัน หนังสือพิมพ์และผู้สื่อข่าวกล่าวโจมตีการก้าวท้าวอำนาจบริหารในอำนาจตุลาการ เปิดเผยแพร่ละเอียดในประเด็นจำนวนเงินมหาศาลที่ใช้เพื่อการรณรงค์หาเสียงเพื่อการทำลายล้างคู่แข่งและปิดปากพยานรวมถึงอ้างชื่อกลุ่มบุคคลที่มีส่วนร่วมในคดีวอเตอร์เกต สำหรับลีโอ จาโรว์สกี มีความสำคัญในหน้าที่และความรับผิดชอบบริบทม้วนเทปทันทีจากทำเนียบขาวเมื่อเขาได้รับตำแหน่งอัยการพิเศษ สร้างความผิดหวังอย่างมากแก่ประธานาธิบดีนิกสัน

ในวันที่ 24 กรกฎาคม 1974 ศาลฎีกามีคำสั่งให้ประธานาธิบดีนิกสันมอบม้วนเทปแก่ผู้พิพากษาจอห์น เจ. ชิริกา (สั่งการไปแล้วเมื่อเดือนสิงหาคม 1973) ประธานาธิบดีนิกสันคงเพิกเฉยปฏิเสธ นับจากเดือนตุลาคม 1973 คณะกรรมการตุลาการแห่งสภาผู้แทนราษฎร (The House of Judiciary Committee) ร่วมพยายามเรียกร้องอย่างเป็นทางการเพื่อให้ประธานาธิบดีนิกสันมอบม้วนเทป แต่ประธานาธิบดีนิกสันคงให้การเพิกเฉยปฏิเสธเช่นที่ผ่านมา เป็นผลให้ปลายเดือนกรกฎาคม 1974 คณะกรรมการตุลาการแห่งสภาผู้แทนราษฎร มีมติยื่นฟ้องเพื่อการถอดถอน (impeachment) ประธานาธิบดีนิกสันต่อวุฒิสภา ในข้อหาสามประการคือ หนึ่ง ขัดขวางขบวนการยุติธรรม (obstruction of justice) ด้วยการปกปิดข้อผู้วางแผนสั่งการและใช้เงินปิดปากพยานทำให้การสอบสวนเป็นไปอย่างล่าช้า สองใช้อำนาจประธานาธิบดีเกินขอบเขต (abused presidential

powers) ด้วยการใช้อำนาจบริหารก้าวล่วงอำนาจตุลาการ (สั่งการคืนวันที่ 20 ตุลาคม 1973) สาม ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล (disobeying subpoenas) ที่สั่งให้มอบม้วนเทป (ตามคำสั่งผู้พิพากษาจอห์น เจ. ชิริกา - สิงหาคม 1973 และคำสั่งศาลฎีกา - 24 กรกฎาคม 1974)

ประธานาธิบดีนิกสันมอบม้วนเทปในวันที่ 5 สิงหาคม 1974 สาเหตุจากการทวงม้วน เทปของคณะกรรมการแห่งวุฒิสภาฯ ในเดือนกรกฎาคม 1973, ผู้พิพากษาศาลจอห์น เจ. ชิริกา สั่งมอบม้วนเทปในเดือนสิงหาคม 1973, อัยการพิเศษลีโอ จาไวร์สกียืนยันทวงม้วนเทปในเดือน ตุลาคม 1973, ศาลฎีกาสั่งมอบม้วนเทปในเดือนกรกฎาคม 1974, คนอเมริกันโจมตีประธานาธิบดี นิกสันที่ก้าวล่วงอำนาจตุลาการและไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล และประธานาธิบดีนิกสันรู้ดีในเดือน กรกฎาคม 1974 ของคณะกรรมการตุลาการแห่งสภาผู้แทนราษฎร เป็นผลให้ในวันที่ 5 สิงหาคม 1974 ประธานาธิบดียอมมอบม้วนเทปแก่คณะผู้สอบสวน การสนทนาจากม้วนเทปยืนยันว่าประการ แรกประธานาธิบดีนิกสันรู้เรื่องทุกอย่างของคดีวอเตอร์เกตในวันที่ 23 มิถุนายน 1973 (หกวันหลัง เกิดคดีวอเตอร์เกต - 17 มิถุนายน 1973) เมื่อรู้เรื่องคดีวอเตอร์เกตเป็นอย่างดีแล้ว ประธานาธิบดี นิกสันปกป้องพรรคพวกไม่เปิดเผยชื่อ (เจ้าหน้าที่ทำเนียบขาวที่วางแผนสั่งการ) และปกปิดเรื่อง เสแสร้งว่าไม่รู้ (ออกโทรทัศน์ในวันที่ 30 เมษายน 1973 บอกคนอเมริกันว่าจะพยายามหาข้อเท็จ จริงและจะนำผู้กระทำความผิดมาลงโทษ) เป็นการหลอกลวงคนอเมริกัน ประการที่สองไม่มี ข้อความการสนทนาตอนใดบ่งชี้ว่าประธานาธิบดีนิกสันร่วมวางแผนคดีวอเตอร์เกตในคืนวันที่ 17 มิถุนายน 1972

ผลจากการฟังม้วนเทปต่อสถานภาพความเป็นประธานาธิบดี ประการแรกคือวุฒิสมาชิก ในวุฒิสภาเล็กให้การสนับสนุนประธานาธิบดีนิกสัน ประการที่สองบรรดาผู้นำรีพับลิกันทั้งในวุฒิ สภาและสภาผู้แทนราษฎรเตือนประธานาธิบดีนิกสันว่า ประธานาธิบดีนิกสันต้องเผชิญกับการถูก ฟ้องเพื่อการถอดถอน (impeachment) จากสภาผู้แทนราษฎรและถูกถอดถอน (removal) จากวุฒิ สภา ควรลาออกจากการเป็นประธานาธิบดีก่อนมีการฟ้องร้อง เพราะจะเป็นคดีอาญาต้องโทษจำคุก และจะไม่ได้รับเงินตอบแทนและสวัสดิการหลังการพ้นตำแหน่งประธานาธิบดี

ในวันที่ 7 สิงหาคม 1974 ประธานาธิบดีนิกสันบอกสมาชิกในครอบครัวถึงการจะลา ออกจากการเป็นประธานาธิบดี ในวันที่ 8 สิงหาคม 1974 ประธานาธิบดีนิกสันออกโทรทัศน์บอก คนอเมริกันถึงความจำเป็นต้องลาออกจากการเป็นประธานาธิบดีเพราะขาดเสียงสนับสนุนทางการเมืองจากรัฐสภา และในเช้าวันที่ 9 สิงหาคม 1974 ประธานาธิบดีนิกสันลงนามลาออกจากการเป็น ประธานาธิบดีอย่างเป็นทางการ (รวมเวลาสองปีครึ่งในการบริหารประเทศในสมัยที่สอง) และใน

เวลาเที่ยงของวันที่ 9 สิงหาคม 1974 รองประธานาธิบดีเจอร์ล อาร์. ฟอร์ด เข้าพิธีสาบานตนรับตำแหน่งประธานาธิบดีลำดับที่ 38 ของสหรัฐอเมริกา

ผลของคดีวอเตอร์เกตปี 1972 บ่งชี้ชัดประการแรกว่า คนอเมริกันทุกคนอยู่ภายใต้กฎหมาย เมื่อทำผิดต้องได้รับการสอบสวนพิจารณาโทษ ไม่มีการยกเว้นแม้แต่เป็นประธานาธิบดี ประการที่สอง สหรัฐอเมริกาสามารถเปลี่ยนผู้นำประเทศที่ทำผิดโดยไม่มีการปะทะนองเลือดด้วยระบอบประชาธิปไตยมีการตรวจสอบกันเองในตัวเอง คือประธานาธิบดีผู้นำการใช้อำนาจบริหารทำผิด อำนาจตุลาการภายใต้การดำเนินการของคณะผู้พิพากษา ศาลฎีกา ร่วมด้วยกับคณะกรรมการแห่งวุฒิสภาเพื่อสอดส่องปฏิบัติการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งทำการสอบสวนหาข้อเท็จจริง เมื่อได้ข้อเท็จจริงแล้วอำนาจนิติบัญญัติเริ่มด้วยคณะกรรมการตุลาการแห่งสภาผู้แทนราษฎรตั้งข้อหาขึ้นฟ้องเพื่อการถอดถอนประธานาธิบดีต่อวุฒิสภาและวุฒิสภาเป็นผู้ประกาศถอดถอนประธานาธิบดี ประการที่สามผู้ร่วมกระทำความผิด 20 คน⁸⁸ ต้องคำพิพากษารับโทษจำคุก หรือทั้งจำคุกและถูกปรับเงิน หรือถูกสั่งพักงาน (suspended)

จากการใช้อำนาจเกินขอบเขตของประธานาธิบดีนิกสันทั้งภายในประเทศ (อำนาจบริหาร ก้าวก้าวอำนาจตุลาการ, ใช้เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของรัฐบาลข่มขู่ทำลายศัตรูคู่แข่งและยับยั้งการของงบประมาณ) และภายนอกในสงครามเวียดนาม (สั่งทหารอเมริกันโจมตีทิ้งระเบิดกัมพูชาและนูกเข้ากัมพูชาและลาว) เป็นผลให้รัฐสภาผ่านกฎหมายควบคุมอำนาจประธานาธิบดีอันได้แก่ กฎหมายอำนาจสั่งการในสงครามปี 1973 (The War Powers Act of 1973)⁸⁹ กำหนดให้อำนาจรัฐสภาสั่งระงับการใช้กองกำลังทหารอเมริกันปฏิบัติการนอกประเทศ แม้ประธานาธิบดีได้สั่งการไปแล้ว กฎหมายงบประมาณรัฐสภาและควบคุมการยับยั้งงบประมาณ ปี 1974 (The Congressional Budget and Impoundment Control Act of 1974)⁹⁰ ที่มาของกฎหมายฉบับนี้สืบเนื่องมาจากความขัดแย้งระหว่างประธานาธิบดีนิกสันกับรัฐบาลด้วยเรื่องคดีวอเตอร์เกตปี 1972 และสงครามเวียดนาม สาเหตุเพราะวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรรวมพลังกันทวงม้วนเทปจากทำเนียบขาวเพื่อใช้เป็นหลักฐานยืนยันว่าประธานาธิบดีนิกสันมีส่วนพัวพันในคดีวอเตอร์เกตปี 1972 และรัฐสภาไม่อนุมัติเงินแก่ประธานาธิบดีเพื่อใช้โจมตีทิ้งระเบิดกัมพูชา เป็นผลให้ประธานาธิบดีนิกสันตอบโต้ด้วยการยับยั้งการอนุมัติเงินงบประมาณหลายพันล้านเหรียญในความช่วยเหลือของหน่วยงานรัฐบาลกลางที่จะให้แก่รัฐบาลมัลรัฐ โดยได้รับการเห็นชอบแล้วจากรัฐสภาเพราะเป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมคนอเมริกัน แต่ประธานาธิบดีนิกสันซึ่งมีความขัดแย้งกับรัฐสภาอ้างว่าที่ไม่อนุมัติเงินงบประมาณเพราะโครงการเหล่านี้ไร้ประโยชน์และสิ้นเปลืองเงินเกินความจำเป็น นำสู่การผ่านกฎหมายงบประมาณ

รัฐสภาและควบคุมการยับยั้งงบประมาณปี 1974 กำหนดห้ามคิส่วนใหญ่ของสมาชิกรัฐสภาให้การเห็นชอบในการพิจารณาใช้เงินงบประมาณ แม้ประธานาธิบดีก็ยังใช้เงินงบประมาณนั้นได้กฎหมายเพื่อการรณรงค์หาเสียงที่ยุติธรรมปี 1974 (The Fair Campaign Practices Act of 1974)⁹¹ กำหนดจำกัดจำนวนเงินเพื่อใช้ในการปฏิบัติการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง เพื่อกันการใช้เงินเกินความจำเป็นในการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งอันจะนำมาซึ่งการทุจริตรับสินบนเมื่อเข้ารับตำแหน่ง หรือใช้เงินเพื่อการจ้างคนข่มขู่ทำลายคู่แข่งและกฎหมายเสรีภาพในข้อมูลปี 1974 (The Freedom of Information Act of 1974)⁹² กำหนดให้คนอเมริกันสามารถเข้าตรวจสอบเอกสารข้อมูลของรัฐบาลกลางที่เก็บรวบรวมไว้ได้ หากมีข้อสงสัยหรือต้องการรู้ในเรื่องราวรายละเอียดใดที่เกี่ยวข้องกับรัฐบาลกลาง

สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของประธานาธิบดีเจอร์ล อาร์. ฟอร์ด 1974-1977

เจอร์ล อาร์. ฟอร์ด (Gerald Rudolph Ford 1913-) ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาลำดับที่ 38 จากพรรครีพับลิกันนำการบริการประเทศระหว่างปี 1974-1977 เจอร์ล อาร์. ฟอร์ด เป็นประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาคคนแรกและเพียงคนเดียวที่ไม่เคยผ่านการรับเลือกตั้งทั้งในตำแหน่งประธานาธิบดีหรือรองประธานาธิบดี (The First Unelected President or Vice President)

เจอร์ล อาร์. ฟอร์ด เข้ารับตำแหน่งรองประธานาธิบดีได้เพราะอดีตองประธานาธิบดีสปีโร ที. แอกนิว หลังการถูกสอบสวนให้การยอมรับการถูกกล่าวหาว่าโกงภาษีเงินได้และรับสินบนขณะเป็นผู้ว่าการรัฐแมริแลนด์ และยอมลงนามลาออกจากการเป็นรองประธานาธิบดีในวันที่ 10 ตุลาคม 1973 ประธานาธิบดีนิกสันเลือกเจอร์ล อาร์. ฟอร์ด (ผู้นำพรรครีพับลิกันเสียงข้างน้อยในสภาผู้แทนราษฎร) เป็นรองประธานาธิบดีในวันที่ 12 ตุลาคม 1973 (ตามข้อกำหนดบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่ 25 มีผลบังคับใช้ในปี 1967 กำหนดหากไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งรองประธานาธิบดีในวาระประธานาธิบดียังมีอยู่ ให้ประธานาธิบดีเลือกรองประธานาธิบดีอยู่ในตำแหน่งจนครบวาระ) เจอร์ล อาร์. ฟอร์ด ได้รับการรับรองจากวุฒิสภาในวันที่ 27 พฤศจิกายน 1973 ด้วยคะแนนสนับสนุน 92 เสียงและคัดค้าน 3 เสียง สภาผู้แทนราษฎรในวันที่ 6 ธันวาคม 1973 ให้การรับรองเจอร์ล อาร์. ฟอร์ด ด้วยคะแนนสนับสนุน 387 เสียงและคัดค้าน 35 เสียง มีผลให้เจอร์ล อาร์. ฟอร์ด เข้าพิธีสาบานตนรับตำแหน่งรองประธานาธิบดีลำดับที่ 40 ในวันที่ 6 ธันวาคม 1973 กล่าวได้ว่าเจอร์ล อาร์. ฟอร์ด เป็นรองประธานาธิบดีคนแรกที่ได้รับการแต่งตั้ง (The First Appointed Vice-President) เจอร์ล อาร์. ฟอร์ดเป็นรองประธานาธิบดีได้แปดเดือน (6 ธันวาคม

1973-9 สิงหาคม 1974) ในวันที่ 9 สิงหาคม 1974 ต้องเข้าพิธีสาบานตนรับตำแหน่งประธานาธิบดี หลังจากประธานาธิบดีนิกสันประกาศลาออกจากการเป็นประธานาธิบดีเนื่องจากมีส่วนพัวพันใน คดีวอเตอร์เกตปี 1972 (17 มิถุนายน 1972) ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นจึงกล่าวได้ว่าเจอร์รี อาร์. ฟอร์ด เป็นประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาเพียงคนเดียวที่ไม่เคยผ่านการเลือกตั้งทั้งในตำแหน่ง ประธานาธิบดีหรือรองประธานาธิบดี และทั้งเป็นเพียงคนเดียวที่รับตำแหน่งประธานาธิบดีและ รองประธานาธิบดีโดยไม่ได้ชนะการเลือกตั้ง คนอเมริกันให้การต้อนรับอย่างอบอุ่นแก่ เจอร์รี อาร์. ฟอร์ด เมื่อขึ้นเป็นประธานาธิบดี แต่คะแนนนิยมในตัวประธานาธิบดีฟอร์ดลดลงเมื่อประธานาธิบดี ฟอร์ดประกาศอภัยโทษแก่อดีตประธานาธิบดีนิกสันที่มีส่วนพัวพันในคดีวอเตอร์เกตปี 1972 ปัญหาภายในประเทศที่ประธานาธิบดีฟอร์ดต้องเผชิญและท้าทายความสามารถคือปัญหาเศรษฐกิจ อันหมายถึงความชบเซาของธุรกิจ การเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของภาวะเงินเฟ้อ และอัตราคนว่างงาน สูงมาก อย่างไรก็ตามเศรษฐกิจอเมริกันดีขึ้นในปี 1975 แม้แต่อัตราคนว่างงานยังสูงอยู่ ด้านการต่างประเทศในปี 1975 สหรัฐอเมริกาต้องยอมรับความพ่ายแพ้ของเวียดนามใต้ในสงครามเวียดนาม และลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นที่ยอมรับในเวียดนาม ลาวและกัมพูชา

1. ผลงานการบริหารกิจการภายในประเทศของประธานาธิบดีเจอร์รี อาร์. ฟอร์ด

1974-1977

1.1 คณะรัฐมนตรีสมัยประธานาธิบดีนิกสันร่วมบริหารสหรัฐอเมริกาในสมัย ประธานาธิบดีฟอร์ด : ในวันที่ 9 สิงหาคม 1974 หลังเสร็จสิ้นพิธีสาบานตนเข้ารับตำแหน่ง ประธานาธิบดี ประธานาธิบดีฟอร์ดประกาศคณะรัฐมนตรีสมัยประธานาธิบดีนิกสันร่วมบริหาร ประเทศในสมัยประธานาธิบดีฟอร์ด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คร.เฮนรี เอ. คิสซิงเงอร์ คงอยู่ในตำแหน่ง รัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศมุ่งรักษาความสัมพันธ์อันดีระหว่างสหรัฐอเมริกากับกับจีนแผ่นดิน ใหญ่ รัสเซียและตะวันออกกลาง นอกจากนี้ในวันที่ 20 สิงหาคม 1974 ประธานาธิบดีฟอร์ด ประกาศเลือกเนลสัน เอ. รอกกีเฟลเลอร์ (Nelson A. Rockefeller) ผู้ว่าการรัฐนิวยอร์กเป็นรอง ประธานาธิบดี (ภายใต้ข้อกำหนดบทแก้ไขเพิ่มเติมมาตราที่ 25) หลังจากวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎรมีมติให้การยอมรับเนลสัน เอ. รอกกีเฟลเลอร์ในตำแหน่งรองประธานาธิบดี มีผลให้ในวันที่ 19 ธันวาคม 1974 เนลสัน เอ. รอกกีเฟลเลอร์เข้าพิธีสาบานตนรับตำแหน่งรองประธานาธิบดี (เป็น รองประธานาธิบดีคนที่สองที่มาจากกาแต่งตั้ง) และนับเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์การเมือง สหรัฐอเมริกาที่ทั้งประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดีที่ไม่ได้ผ่านการเลือกตั้ง

1.2 ประธานาธิบดีฟอร์ดประกาศอภัยโทษแก่อดีตประธานาธิบดีนิกสัน (The Nixon Pardon 1974) ที่มีส่วนร่วมพัวพันในคดีวอเตอร์เกตปี 1972 : ในวันที่ 8 กันยายน 1974⁹³ ประธานาธิบดีฟอร์ดประกาศอภัยโทษแก่อดีตประธานาธิบดีนิกสันที่มีส่วนร่วมพัวพันในคดีวอเตอร์เกตปี 1972 และการกระทำผิดอื่น ๆ ขณะดำรงตำแหน่งประธานาธิบดี รวมทั้งอนุญาตให้อดีตประธานาธิบดีนิกสันเก็บรักษาม้วนเทปและเอกสารที่มีส่วนเกี่ยวพันในคดีวอเตอร์เกตปี 1972 ด้วยคำประกาศอภัยโทษปี 1974 สร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่คนอเมริกันด้วยเหตุผลประการแรกคือไม่เป็นการยุติธรรมแก่ผู้ร่วมกระทำความผิดอีก 20 คนที่ต้องคำพิพากษาจำคุก หรือทั้งจำคุกและถูกปรับเงินหรือถูกสั่งพักงาน ประการที่สองควรมีอดีตประธานาธิบดีนิกสันมาดำเนินคดีเพราะมีหลักฐานบ่งชี้ชัดว่าอดีตประธานาธิบดีนิกสันร่วมกระทำความผิดในคดีวอเตอร์เกตปี 1972 ประการที่สามประธานาธิบดีฟอร์ดไม่ควรให้อภัยโทษแก่อดีตประธานาธิบดีนิกสันจนกว่าอดีตประธานาธิบดีนิกสันจะยอมให้การสารภาพว่ามีส่วนร่วมพัวพันในคดีวอเตอร์เกตปี 1972 ประการที่สี่มีคนอเมริกันบางกลุ่มมองว่าการประกาศอภัยโทษปี 1974 เกิดขึ้นได้เพราะมีการทำข้อตกลงลับแลกเปลี่ยนผลประโยชน์กันระหว่างประธานาธิบดีฟอร์ดและอดีตประธานาธิบดีนิกสัน ประการที่ห้า มีคนอเมริกันจำนวนไม่น้อยคิดว่าหน่วยงานของรัฐบาลกลางในสมัยประธานาธิบดีนิกสันและการดำเนินงานของพรรครีพับลิกันมีความซับซ้อนยุ่งเหยิง และมีการแอบแฝงบางสิ่งบางอย่างไม่ให้คนอเมริกันรู้ คนอเมริกันเหล่านี้มีส่วนอย่างมากในการหันมาให้การสนับสนุนพรรคเดโมแครตในการเลือกตั้งปี 1976 นำโดย เจมส์ อี. คาร์เตอร์ (James E. Carter or Jimmy Carter) เมื่อคาร์เตอร์กล่าวประโยคสั้น ๆ ว่า “ข้าพเจ้าจะไม่โกหกท่าน - I will never lie to you”⁹⁴ มีผลให้คาร์เตอร์ชนะการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาลำดับที่ 41

เพื่อลดการต่อต้านของคนอเมริกันที่มีต่อคำประกาศอภัยโทษปี 1974 และเรียกศรัทธาของคนอเมริกันต่อประธานาธิบดีฟอร์ดให้กลับมาดีดังเดิม ในทางปฏิบัติคือ ในวันที่ 16 กันยายน 1974 (แปดวันหลังการประกาศอภัยโทษอดีตประธานาธิบดีนิกสัน) ประธานาธิบดีฟอร์ดประกาศใช้แผนนิรโทษกรรมปี 1974 (The Amnesty Program 1974) กำหนดไม่เอาความผิดทางอาญา (ต้องรับโทษจำคุก) ต่อชายฉกรรจ์อเมริกันผู้หลบเลี่ยงเกณฑ์ทหาร (draft dodgers) และผู้ละทิ้งหน้าที่ปฏิบัติการ (deserters) ในช่วงสงครามเวียดนาม การลงโทษคือให้กลุ่มบุคคลเหล่านี้ทำงานบริการสังคม (public service job) เช่นทำความสะอาดสวนสาธารณะ ซ่อมแซมโรงเรียน เป็นครูผู้ฝึกสอนวิชาชีพในชุมชนแออัด หรือปลูกป่าเป็นต้น มีระยะเวลาไม่น้อยเกินสองปี จากสถิติมีชายฉกรรจ์อเมริกันหลบเลี่ยงการเกณฑ์ทหารและละทิ้งหน้าที่ปฏิบัติการช่วงสงครามเวียดนามประมาณ

106,000 คน แต่มีชายฉกรรจ์อเมริกันเพียง 22,000 คน เข้าร่วมงานตัวและร่วมในแผนนิรโทษกรรม ปี 1974

1.3 เศรษฐกิจปัญหาและแก้ไขปัญหารัฐกิจ ตลอดเวลาสองปีครึ่งของการบริหารประเทศ ประธานาธิบดีฟอร์ดต้องเผชิญปัญหาเศรษฐกิจด้วยเรื่องปัญหาภาวะเงินเฟ้อ (inflation) ทศวรรษ 1970 ประธานาธิบดีฟอร์ดพูดถึงภาวะเงินเฟ้อว่าเป็นศัตรูอันดับหนึ่งของอเมริกา (The Nation's public enemy Number I) ปัญหาธุรกิจถดถอยซบเซา (recession) และปัญหาคนว่างงานจำนวนมาก (high unemployment) สามปัญหานี้รบกวนการแก้ไขและทำลายความสามารถของประธานาธิบดีฟอร์ด

ภาวะเงินเฟ้อคือราคาสินค้าพุ่งสูงขึ้น เพราะต้นทุนการผลิตสูงและความต้องการในการบริโภคสินค้ามีมากกว่าจำนวนปริมาณสินค้าที่มีอยู่ สาเหตุแห่งปัญหาเงินเฟ้อช่วงทศวรรษ 1970 เกิดจากมูลเหตุสามประการคือประการที่หนึ่ง สหรัฐอเมริกาสูญเสียเงินจำนวนมหาศาลในสงครามเวียดนาม กล่าวคือในช่วงทศวรรษ 1960 สูญเสียเงินในสงครามเวียดนาม \$63 พันล้าน มาในช่วงทศวรรษ 1970 ค่าใช้จ่ายในสงครามเวียดนาม (ในสมัยประธานาธิบดีนิกสัน) พุ่งขึ้นสูงถึง \$420 พันล้าน⁹⁵ มูลเหตุประการที่สองคือวิกฤติน้ำมันปี 1973 (Energy Crisis 1973) เกิดจากการลดปริมาณการผลิตน้ำมันของกลุ่มโอเปก การเพิ่มราคาน้ำมันตลอดเวลาในตลาดโลก และงดการขายน้ำมันแก่สหรัฐอเมริกา (สหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนอิสราเอล) มีผลให้สหรัฐอเมริกาขาดแคลนน้ำมันใช้ภายในประเทศ และน้ำมันมีราคาสูงขึ้นเป็นลำดับ ส่งผลกระทบต่อสังคมและเศรษฐกิจอเมริกัน มูลเหตุประการที่สามคือโลกขาดแคลนอาหาร (worldwide shortage of food)⁹⁶ ภาวะขาดแคลนเสบียงอาหารเกิดจากการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของจำนวนประชากรโลก และการเก็บเกี่ยวผลิตผลเกษตรกรรมได้จำนวนน้อยมากในกลางทศวรรษ 1970 ส่งผลทันทีให้ราคาเสบียงอาหารของสหรัฐอเมริกาในปี 1973 พุ่งสูงขึ้นจากเดิม 20% ทั้งนี้ในช่วงทศวรรษ 1970 ตัวอย่างที่เห็นชัดคือขนมปังหนึ่งแถวขึ้นราคาจาก 24 เซ็นต์ (cents) เป็น 89 เซ็นต์ นมสดหนึ่งควอร์ต (quart เท่ากับ 1/4 แกลลอน) ขึ้นราคาจาก 28 เซ็นต์ เป็น 59 เซ็นต์⁹⁷

สาเหตุแห่งปัญหาธุรกิจถดถอยซบเซาเกิดจากภาวะตื่นตระหนกเรื่องน้ำมัน (The Oil Shocks) เริ่มจากสงครามอาหรับ-อิสราเอลครั้งที่ 4 หรือสงครามเดือนตุลาคม ปี 1973 (The October War or The Yom Kipper War 1973) กลุ่มโอเปกใช้น้ำมันต่อรองทางการเมืองเมื่อสหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนอิสราเอลด้วยการประกาศลดปริมาณการผลิตน้ำมันลงเดือนละ 5% จนกว่าอิสราเอลจะยอมคืนดินแดนที่ยึดครองได้ในปี 1967 แก่กลุ่มชาติอาหรับรวมทั้งประกาศขึ้นราคาน้ำมันอย่างรวดเร็วช่วงปี 1973-1975 จากบาร์เรล (barrel เท่ากับ 31.5 แกลลอน หรือ 158.98 ลิตร) ละ \$3 เป็น \$5

และ เป็น \$11.65 ปลายทศวรรษ 1970 น้ำมันมีราคาถึงบาร์เรลละ \$34⁹⁸ ส่งผลให้ราคาน้ำมันใน สหรัฐอเมริกาสูงขึ้นทันทีในปี 1973 จากแกลอนละ 35 เซ็นต์ เป็น 65 เซ็นต์ รวมถึงกลุ่มโอเปกงด ขายน้ำมันแก่สหรัฐอเมริกาส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจอเมริกันอย่างรุนแรง อันหมายถึงเพิ่มต้นทุน การผลิตโดยเฉพาะอย่างยิ่งธุรกิจอุตสาหกรรม ราคาสินค้าเพิ่มสูงขึ้น แต่รายได้ต่อเดือนของคน อเมริกันคงที่ ทำให้กำลังในการซื้อสินค้าของคนอเมริกันลดลง ปริมาณการขายสินค้าลดลง ธุรกิจ ขบเซา ธุรกิจอุตสาหกรรมต้องลดปริมาณการผลิต และต้องปลดคนงานตัวอย่างที่เห็นชัดคือใน ธุรกิจผลิตรถยนต์⁹⁹ ช่วงสี่เดือนแรกของปี 1974 บริษัทเจนเนอรัล มอเตอร์ส (General Motors) มี ผลกำไรลดลง 85% บริษัทฟอร์ด มีผลกำไรลดลง 66% และบริษัทไครสเลอร์ (Chrysler) มีผลกำไร ลดลง 98% เพราะยอดขายลดลง คนอเมริกันหันไปนิยมใช้รถยนต์ขนาดเล็กสิ้นเปลืองน้ำมันน้อย และผลกำไรบริษัทลดลงส่งผลให้ปลายปี 1974 สามบริษัทผู้ผลิตรถยนต์ดังกล่าวต้องปลดคนงาน กว่า 225,000 คน¹⁰⁰ อัตราคนว่างงานในปี 1974¹⁰¹ สูงกว่า 9% จัดเป็นอัตราว่างงานสูงสุดนับแต่ เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำในช่วงทศวรรษ 1930

การแก้ไขปัญหามเศรษฐกิจภายใต้การดำเนินงานของประธานาธิบดีฟอร์ด มีผลสำเร็จน้อย มาก การดำเนินการมุ่งหวังเพื่อการแก้ไขภาวะเงินเฟ้อเป็นอันดับแรก ติดตามด้วยฟื้นฟูธุรกิจที่ถดถอย ขบเซา ลดอัตราคนว่างงาน และแก้ไขปัญหาวิกฤติพลังงาน : ผลงานที่ปรากฏคือ หนึ่งประธานาธิบดี ฟอร์ดเสนอแผนลดภาวะเงินเฟ้อภายใต้ชื่อแผนวิน (WIN Program¹⁰² -Whip Inflation Now- เอา ชนะภาวะเงินเฟ้อเดี๋ยวนี้) เป็นแผนความร่วมมือระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจ ลูกจ้างแรงงาน และ คนอเมริกันผู้บริโภคเพื่อการใช้พลังงานน้ำมันอย่างประหยัด เพื่อหยุดยั้งการขึ้นราคาสินค้าและขึ้น ค่าจ้างแรงงาน ด้วยแผนวินเริ่มนำไปใช้ในเดือนตุลาคม 1974 ปรากฏว่าเศรษฐกิจไม่ดีขึ้น ราคาค้น ทุนการผลิตยังสูง ยอดการจำหน่ายไม่เพิ่มขึ้น ปริมาณการผลิตต้องลดลง การดำเนินธุรกิจชลตัว และอัตราการว่างงานยังสูง เป็นผลให้ปลายปี 1974 แผนวินต้องยกเลิก สองลดการเก็บภาษีเงินได้ คนอเมริกันเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่ประธานาธิบดีฟอร์ดนำไปใช้แก้ปัญหาเศรษฐกิจ เพื่อคนอเมริกัน จะได้มีเงินเหลือ มีกำลังในการซื้อเพิ่มขึ้น อันจะเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจให้ดีขึ้น แต่รายได้ของ รัฐบาลกลางต้องลดลง ต้นปี 1975 รัฐบาลอนุมัติเงิน \$22.8 พันล้านแก่รัฐบาลกลางชดเชยรายได้ ของรัฐบาลกลางที่ลดลง¹⁰³ ส่งผลให้เศรษฐกิจดีขึ้นในปี 1976 อัตราภาวะเงินเฟ้อมีเพียง 5% สาม ประธานาธิบดีฟอร์ดให้การสนับสนุนธนาคารกลางในการกำหนดขึ้นอัตราดอกเบี้ยเงินฝาก เพื่อคัง คุดให้คนอเมริกันนำเงินออมที่มีอยู่ฝากเพิ่มในธนาคารอันจะมีผลให้เงินออมในธนาคารมีมากขึ้น และเงินดอลลาร์ไม่ไหลออกนอกประเทศ สี่ประธานาธิบดีฟอร์ดมุ่งลดการใช้จ่ายเงินของรัฐบาล

กลางโดยเฉพาะอย่างยิ่งในแผนช่วยเหลือและการให้สวัสดิการสังคม ด้วยเหตุผลเพราะการช่วยเหลือและการให้สวัสดิการสังคมเช่นด้านการศึกษา เลี้ยงเด็กเล็กในเวลากลางวัน (day care) และที่พักอาศัยเป็นความรับผิดชอบของรัฐบาลสหรัฐซึ่งได้รับการแบ่งเงินรายได้จากรัฐบาลกลาง (revenue sharing plan) เป็นที่เรียบร้อยแล้วในสมัยประธานาธิบดีนิกสัน ห้าประธานาธิบดีฟอร์ดสนับสนุนการสร้างงานเพื่อลดจำนวนคนว่างงานลง เช่น ในโครงการสร้างที่อยู่อาศัยและการก่อสร้างอื่น ๆ ที่จำเป็นซึ่งใช้งบประมาณดำเนินการไม่มากนัก แต่จะใช้อำนาจประธานาธิบดียับยั้งโครงการสร้างงานขนาดใหญ่ซึ่งงบประมาณดำเนินการมากด้วยเหตุผลของการดำเนินการได้และเกรงการเพิ่มภาวะเงินเฟ้อ (ระดมการผลิตขณะต้นทุนการผลิตยังสูงทำให้ราคาสินค้าสูงแต่กำลังในการซื้อไม่มีมากอันจะมีผลให้ปริมาณสินค้ามีมากเกินไปเกินความต้องการในการบริโภค) เช่น ใช้อำนาจประธานาธิบดียับยั้งโครงการสร้างงานที่รัฐสภาเสนอมูลค่า \$5.3 พันล้านในเดือนมิถุนายน 1975 และยับยั้งโครงการสร้างงานที่รัฐสภาเสนอมูลค่า \$4 พันล้านในเดือนสิงหาคม 1976 สร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่สมาชิกรัฐสภาและหกแก้ไขวิกฤติน้ำมัน¹⁰⁴ ด้วยการวางท่อลำเลียงน้ำมันจากอะลาสก้ามาใช้ได้วันละ 1.5 ล้านบาร์เรลส่งผลช่วยบรรเทาภาวะการขาดแคลนน้ำมันภายในประเทศ (สหรัฐอเมริกานำเข้าน้ำมันเพิ่มขึ้น 50% ช่วงปี 1973-1979 จาก 6 ล้านบาร์เรลเป็น 9 ล้านบาร์เรลต่อวัน)¹⁰⁵ ช่วยลดต้นทุนการผลิตและลดราคาสินค้าให้ต่ำลงอันเป็นการช่วยกระตุ้นเศรษฐกิจที่ถดถอยซบเซาให้ดีขึ้น จากการดำเนินการแก้ไขเศรษฐกิจส่งผลให้ต้นปี 1975 ภาวะเงินเฟ้อลดลงเศรษฐกิจดีขึ้นเล็กน้อย แต่กลางปี 1975 เศรษฐกิจกลับทรุดลงอีกครั้งอัตราคนว่างงานมีกว่า 9% และปลายปี 1975 อัตราคนว่างงานมีสูงถึง 11%¹⁰⁶ และสหรัฐอเมริกาลดบทบาทความเป็นผู้นำในธุรกิจอุตสาหกรรมตลาดโลก¹⁰⁷ กล่าวคือครั้งปี 1959 สหรัฐอเมริกาเป็นผู้นำในธุรกิจอุตสาหกรรมหลักของตลาดโลกถึง 11 ประเภทใน 13 ประเภท แต่เพราะความทรุดหนักในสภาพเศรษฐกิจอเมริกันส่งผลให้ในปี 1976 สหรัฐอเมริกานำธุรกิจอุตสาหกรรมหลักของตลาดโลกเพียง 7 ประเภทใน 13 ประเภทเท่านั้น ชาติที่ขึ้นมาแทนที่สหรัฐอเมริกาคือ เยอรมนีและญี่ปุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในธุรกิจอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ ญี่ปุ่นนำการผลิตรถยนต์ขนาดเล็กและประหยัดน้ำมัน ส่งผลให้ญี่ปุ่นสามารถส่งออกรถยนต์มายังสหรัฐอเมริกาในปี 1977 แย่งตลาดจำหน่ายรถยนต์ในสหรัฐอเมริกาได้ถึง 18.3%

1.4 ประธานาธิบดีฟอร์ดคลาดแคล้วจากการถูกลอบสังหารสองครั้งในปี 1975 : ในปี 1975 ประธานาธิบดีฟอร์ดถูกลอบสังหารสองครั้ง ครั้งแรกในวันที่ 5 กันยายน 1975 มีปิ่นชื่อ ฟรอมมี (Lynette Alice Fromme) ไม่พอใจคำสั่งศาลที่มีคำพิพากษาสั่งสังหารพรรคพวกชื่อชาลส์

แมนสัน (Charles Manson) ปฏิบัติการลอบยิงขณะประธานาธิบดีฟอร์ดอยู่ที่เมืองซาคราเมนโต (Sacramento) แคลิฟอร์เนีย ครั้งที่สองในวันที่ 22 กันยายน 1975 ม็อบซินซิมัวร์ (Sara Jane Moore) เป็นสมาชิกกลุ่มต่อต้านนโยบายแก้ปัญหายาเสพติดของประธานาธิบดีฟอร์ด ปฏิบัติการลอบยิงขณะประธานาธิบดีฟอร์ดอยู่ที่เมืองซานฟรานซิสโก (San Francisco) แคลิฟอร์เนีย

1.5 สหรัฐอเมริกากลองก่อตั้งประเทศครบ 200 ปี ในปี 1976¹⁰⁸ สหรัฐอเมริกาประกาศก่อตั้งประเทศเมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 1776 สหรัฐอเมริกามีอายุครบ 200 ปี ในปี 1976 (The America's two-hundredth birthday in 1976 - The Bicentennial) ในสมัยประธานาธิบดีฟอร์ด คนอเมริกันร่วมฉลองขึ้นชมยินดีในความยาวนานของการเป็นประเทศทั่วทุกแห่งหนในสหรัฐอเมริกา ขณะเดียวกันในปี 1976 นี้เป็นปีแห่งการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้งประธานาธิบดีด้วย (วาระประธานาธิบดี ฟอร์ด 1974-1977) คนอเมริกันมีแนวโน้มให้การสนับสนุนพรรคเดโมแครตมากกว่าพรรครีพับลิกัน

2. ผลงานด้านการต่างประเทศของประธานาธิบดีเจอร์รัล อาร์. ฟอร์ด 1974-1977

ประธานาธิบดีฟอร์ดสืบทอดการดำเนินนโยบายต่างประเทศของอดีตประธานาธิบดีนิกสัน คือ ลดความตึงเครียดทางการเมือง (détente) ระหว่างสหรัฐอเมริกากับรัสเซีย การเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดี (rapprochement) กับจีนแผ่นดินใหญ่และคงการสร้าง ความมั่นคง (Stability) ของสหรัฐอเมริกาในดินแดนตะวันออกกลาง¹⁰⁹ งานด้านการต่างประเทศอยู่ภายใต้การดำเนินของดร.เฮนรี เอ. คิสซิงเจอร์ ซึ่งเป็นรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศสหรัฐอเมริกา

2.1 สหรัฐอเมริกาช่วยยุติปัญหาดินแดนระหว่างอียิปต์กับอิสราเอลในปี 1975¹¹⁰ ดังได้เคยกล่าวมาแล้วว่าสงครามเดือนตุลาคม ปี 1973 (The October War or The Yom Kipper War 1973) กองกำลังซีเรียและอียิปต์รุกรานอิสราเอล ในส่วนกองกำลังอียิปต์ภายใต้การนำของอันวาร์ เอล ซาดัต (Anwar el Sadat ประธานาธิบดีอียิปต์ช่วงปี 1970-1981) สังกองกำลังอียิปต์ข้ามคลองสุเอซบุกเข้าคาบสมุทรไซนาย (เขตยึดครองอิสราเอลนับจากปี 1967) ด้วยหวังได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มชาติอาหรับแต่กองกำลังอิสราเอลซึ่งได้รับการสนับสนุนจากสหรัฐอเมริกาผลักดันกองกำลังอียิปต์จากคาบสมุทรไซนายต้องข้ามคลองสุเอซกลับเข้าอียิปต์ จากความสามารถของดร.เฮนรี เอ. คิสซิงเจอร์ในปี 1974 นำตัวแทนอียิปต์และอิสราเอลร่วมหารือแก้ไขปัญหาคาบสมุทรไซนาย นำสู่การแบ่งคาบสมุทรไซนายระหว่างอียิปต์และอิสราเอลบรรลุเป็นข้อตกลงปี 1975 (The Egyptian - Israeli Peace Agreement 1975) กำหนดในเดือนกุมภาพันธ์ 1975 อิสราเอลจะถอนกองกำลังทหารอิสราเอลออกจากดินแดนส่วนทางตะวันตกของคาบสมุทรไซนาย ให้ดินแดนส่วนนี้เป็นพื้นที่ปลอดทหารและเป็นกลาง

(neutral zone) และอียิปต์จะเปิดคลองสุเอซให้อิสราเอลร่วมใช้ในเดือนมิถุนายน 1975 (อียิปต์ไม่ให้ อิสราเอลร่วมใช้คลองสุเอซในปี 1976 ครั้งเกิดสงครามหกวัน) ความสำเร็จในการดำเนินการปี 1975 เป็นการบ่งชี้สันติภาพระหว่างอียิปต์และอิสราเอลได้เริ่มขึ้นแล้ว

1.2 สหรัฐอเมริการับผู้อพยพเวียดนามใต้ ตั้งแต่ปี 1975 ประธานาธิบดีฟอร์ดร้องขอให้รัฐสภาอนุมัติเงิน \$700 ล้านช่วยเหลือด้านการทหารและอาวุธแก่เวียดนามใต้¹¹¹ รัฐสภาปฏิเสธการร้องขอของประธานาธิบดีฟอร์ดด้วยเหตุผลว่าเงิน \$700 ล้านไม่อาจช่วยเหลือเวียดนามใต้ด้านการรุกราน กองกำลังคอมมิวนิสต์เวียดนามเหนือได้ และจากการวิเคราะห์การสู้รบคอมมิวนิสต์เวียดนามเหนือ ต้องชนะในอนาคคอันใกล้ สิ่งที่ประธานาธิบดีฟอร์ดทำได้คือเร่งส่งการรับผู้อพยพชาวเวียดนามใต้ กลุ่มเด็กกำพร้าและผู้ต้องการอพยพลี้ภัย (refugee) จำนวน 150,000 คน¹¹² จากเวียดนามใต้เข้าพำนักในสหรัฐอเมริกา สงครามเวียดนามยุติในวันที่ 30 เมษายน 1975 โดยเวียดนามใต้พ่ายแพ้ต่อคอมมิวนิสต์เวียดนามเหนือ และในเดือนเมษายน 1975 นี้กองกำลังคอมมิวนิสต์เวียดนามเหนือได้เคลื่อนเข้ายึดกัมพูชาด้วย

1.3 ปฏิบัติการยึดคืนเรือบรรทุกสินค้าอเมริกันจากกองกำลังเขมรแดงในปี 1975 (The Mayaguez Seizure 1975)¹¹³ มายาเกส (Mayaguez) เป็นชื่อเรือบรรทุกสินค้าอเมริกัน ในเดือนพฤษภาคม 1975 หลังเสร็จสิ้นการนำส่งสินค้าแก่ประเทศไทย ขณะลอยน้ำในอ่าวไทยใกล้ชายฝั่งกัมพูชาถูกกองกำลังเขมรแดง (Khmer Rouge) บุกยึดเรือมายาเกสและจับลูกเรืออเมริกัน 39 คนเป็นประกัน เพราะรัฐบาลเขมรแดงเพิกเฉยคำร้องขอของรัฐบาลอเมริกันให้ปล่อยเรือมายาเกสและลูกเรืออเมริกัน เป็นผลให้ประธานาธิบดีฟอร์ดสั่งกองกำลังนาวิกโยธินอเมริกันจำนวน 200 คนจากฐานทัพอเมริกันในประเทศไทยบุกช่วยลูกเรืออเมริกัน 39 คน คนอเมริกันสนับสนุนการตัดสินใจสั่งการใช้กองกำลังอเมริกันของประธานาธิบดีฟอร์ดครั้งนี้ การปฏิบัติการเป็นผลสำเร็จ กองกำลังนาวิกโยธินของอเมริกันสามารถยึดคืนเรือมายาเกสและช่วยตัวประกันทั้ง 39 คนได้ แต่นาวิกโยธินอเมริกันเสียชีวิต 40 คนในการปะทะกับกองกำลังเขมรแดง ความสามารถยึดคืนเรือมายาเกสปี 1975 นับเป็นผลงานชิ้นเอกของประธานาธิบดีฟอร์ด

1.4 สหรัฐอเมริกาและรัสเซียคงยึดมั่นในนโยบายผ่อนคลายนความตึงเครียดทางการเมืองระหว่างกัน (detente) ในข้อตกลงวลาดิวอสต็อกปี 1974 และข้อตกลงเฮลซิงกิปี 1975

การเกิดข้อตกลงวลาดิวอสต็อกปี 1974 (The Vladivostok Accord of 1974)¹¹⁴ สืบเนื่องมาจากสนธิสัญญาจำกัดอาวุธยุทธศาสตร์ฉบับที่ 1 (The Strategic Arms Limitation Treaty I - SALT I 1972) กำหนดเปิดเผยและจำกัดจำนวนการถือครองอาวุธร้ายแรงระหว่างสหรัฐอเมริกากับรัสเซีย

กำหนดเวลาห้าปี (1972-1977) จะหมดอายุข้อตกลงในปี 1977 การเตรียมการกำหนดข้อตกลงเบื้องต้นของสนธิสัญญาจำกัดอาวุธยุทธศาสตร์ฉบับที่ 2 เริ่มขึ้นปลายปี 1974 โดยประธานาธิบดีฟอร์ดเข้าร่วมประชุมกับผู้นำรัสเซียคือลีโอนิด ไอ. เบเรสเนฟที่เมืองวลาดีวอสต็อก (Vladivostok) ในไซบีเรียของรัสเซีย ผู้นำทั้งสองร่วมกันทำข้อตกลงกำหนดประเภทอาวุธร้ายแรงและจำนวนการถือครองอาวุธร้ายแรงระหว่างกัน และทั้งร่วมลงนามในข้อตกลงวลาดีวอสต็อกปี 1974 (The Vladivostok Accord of 1974) และกำหนดจะใช้ข้อตกลงวลาดีวอสต็อกปี 1974 นี้เป็นพื้นฐานในการร่างสนธิสัญญาจำกัดอาวุธยุทธศาสตร์ฉบับที่ 2 ในอนาคต

การเกิดข้อตกลงเฮลซิงกิปี 1975 (The Helsinki Accord of 1975)¹¹⁵ เป็นผลของการประชุมเพื่อความมั่นคงและความร่วมมือกันของกลุ่มประเทศในยุโรป (The Conference on Security and Cooperation in Europe) ในเดือนกรกฎาคม 1975 ที่เฮลซิงกิ (Helsinki) เมืองหลวงของฟินแลนด์ ผู้เข้าร่วมประชุมคือผู้นำจาก 34 ประเทศ (รวมประธานาธิบดีฟอร์ดด้วย) ผลของการประชุมคือเกิดข้อตกลงเฮลซิงกิปี 1975 กำหนดหนึ่งรัสเซียและกลุ่มชาติยุโรปตกลงให้การยอมรับในเส้นกันพรมแดนระหว่างประเทศของทุกประเทศที่มีการกำหนดไว้ นับจากสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 2 (อันเป็นการยอมรับในพื้นที่และเขตอำนาจของรัสเซียในยุโรปตะวันออก) สองรัสเซียให้การยอมรับในเสรีภาพด้านข่าวสารข้อมูลและเสรีภาพในการอพยพโยกย้ายของพลเมืองระหว่างโลกเสรี (ตะวันตก) และโลกคอมมิวนิสต์ (ตะวันออก) รวมถึงจะให้การปกป้องสิทธิมนุษยชน (Human Rights) หมายถึงลดเลิกการกดขี่ข่มเหงประชาชนในรัสเซีย รัสเซียให้การยอมรับในข้อตกลงประการที่สองนี้เพราะต้องการตอบแทนกลุ่มชาติยุโรปที่ให้การยอมรับในเส้นกันพรมแดนระหว่างโลกเสรีกับโลกคอมมิวนิสต์ในยุโรปและต้องการลดความตึงเครียดทางการเมืองระหว่างประเทศ

ผลจากการที่ประธานาธิบดีฟอร์ดร่วมลงนามในข้อตกลงที่เฮลซิงกิปี 1975 นำสู่การเพิ่มการค้าขายระหว่างสหรัฐอเมริกากับรัสเซีย โดยรัสเซียเพิ่มการซื้อข้าวสาลีและขอเพิ่มความช่วยเหลือด้านเทคโนโลยีจากสหรัฐอเมริกาและสหรัฐอเมริกาเพิ่มการซื้อน้ำมันจากรัสเซีย

นโยบายผ่อนคลายความตึงเครียดทางการเมืองระหว่างประเทศสร้างปัญหาแก่รัสเซีย ภายใต้การนำของลีโอนิด ไอ. เบเรสเนฟ นำการบริหารรัสเซียช่วงปี 1964-1982 ด้วยนโยบายผ่อนคลายความตึงเครียดทางการเมืองระหว่างประเทศหรือสร้างความสัมพันธ์อันดีกับโลกเสรี (détente) รัสเซียมุ่งใช้นโยบายนี้เพื่อให้ได้มาซึ่งผลิตผลเกษตรกรรม (รัสเซียขาดแคลน) และความช่วยเหลือด้านวิชาการและเทคโนโลยีจากโลกเสรี (นำทรัพยากรธรรมชาติเช่นน้ำมันขึ้นมาใช้) ผลปรากฏว่านอกจากจะมีสินค้าและเทคโนโลยีล้ำไหลเข้าสู่รัสเซียแล้ว อุดมการณ์ในระบอบประ

ชาธิปไตยยังได้ล้มเหลวเข้าสู่โลกคอมมิวนิสต์อีกด้วย ผลคือกลุ่มผู้นำของรัฐในคาบสมุทรบอลข่าน ตลอดจนยูเครน (Ukraine) และจอร์เจีย (Georgia) เรียกร้องการมีบทบาทเพิ่มในเศรษฐกิจในพื้นที่ของตน คนเชื้อสายยิวและเยอรมันภายใต้การปกครองของรัสเซียเรียกทรัพย์สินในการอพยพออกจากรัสเซีย (รัสเซียกำหนดสัดส่วนการอพยพของยิวออกจากรัสเซียในปี 1975 เพิ่มจากปีละ 600 คนเป็น 1300 คน) นักเขียนและผู้มีการศึกษาชาวรัสเซียเขียนบทความโจมตีต่อต้านรัฐบาลรัสเซียที่ละเมิดสิทธิพลเมือง การประท้วงต่อต้านและเรียกร้องสิทธิของคนภายใต้การปกครองของรัสเซียทวีความรุนแรงเห็นเด่นชัดภายหลังกองทัพรัสเซียร่วมลงนามในข้อตกลงเฮลซิงกิปี 1975 รัฐบาลรัสเซียเข้าจับกุมกลุ่มต่อต้าน การพิจารณาลงโทษมีทั้งสั่งจำคุกหรือทำทารุณกรรมจนต้องส่งเข้าโรงพยาบาลโรคจิตหรือส่งไปอยู่ไซบีเรียซึ่งเป็นดินแดนที่เย็นเยือก หรือเนรเทศ (มีจำนวนน้อยมาก) กล่าวได้ว่าช่วงปี 1970-1982 มีคนเชื้อสายยิวจำนวนถึง 250,000 คน อพยพออกจากรัสเซียทั้งอย่างถูกต้องเป็นทางการและหลบหนี อันเป็นการประจานการกดละเมิดสิทธิพลเมืองในรัสเซียให้โลกเสรีได้รับรู้

1.5 ประธานาธิบดีฟอร์ดเยือนมิตรประเทศเพื่อกระชับความสัมพันธ์ โดยในเดือนพฤศจิกายน 1974 เดินทางเยือนเอเชีย ประธานาธิบดีฟอร์ดเป็นประธานาธิบดีอเมริกันคนแรกที่เดินทางเยือนญี่ปุ่น หลังจากนั้นเยือนเกาหลีใต้ และเยือนรัสเซียพบลีโอนิด ไอ. เบเรสเนฟที่วลาดิวอสต็อกนำสู่การร่วมลงนามในข้อตกลงวลาดิวอสต็อกปี 1974 และในปี 1975 ประธานาธิบดีฟอร์ดเยือนจีนแผ่นดินใหญ่อันเป็นการยืนยันและเพิ่มกระชับความสัมพันธ์กับจีน

1.6 จีนแผ่นดินใหม่ต้องการเพิ่มกระชับความสัมพันธ์กับสหรัฐอเมริกา ในปี 1976 ทั้งมา เซตุง (Mao Zedong) และจู เอนไฉ (Zhou Enlai) เสียชีวิต จีนอยู่ภายใต้การนำของหัว กกฟง (Hua Guofeng) ในตำแหน่งนายกรัฐมนตรี (Premier) แทนจู เอนไฉ และควบตำแหน่งหัวหน้าพรรคคอมมิวนิสต์ (Chairman of the Communist Party) ภายหลังจากจับกุมภรรยาของมา เซตุงคือนางเจียง ชิง (Jiang Qing) และพวกอีกสามคน (แก๊งสี่คน - Gang of Four) หัว กกฟง เป็นคนหัวใหม่ (moderate) ไม่นิยมความรุนแรง มุ่งพัฒนาจีนและเพิ่มกระชับความสัมพันธ์กับสหรัฐอเมริกาเพื่อความก้าวหน้ายิ่งขึ้นของจีน¹¹⁶ ในปี 1977 เติ้ง เสี่ยวผิง (Deng Xiaoping) หนึ่งในกลุ่มคนหัวใหม่ก้าวขึ้นเป็นรองนายกรัฐมนตรีและรองหัวหน้าพรรคคอมมิวนิสต์ และในปี 1980 เติ้ง เสี่ยวผิงเป็นผู้นำที่มีอำนาจมากที่สุดในจีน (China's most powerful leader) เพราะหัว กกฟง เสื่อมอำนาจและลาออกจากการเป็นผู้นำจีนทั้งสองตำแหน่ง เติ้ง เสี่ยวผิงผู้นี้ดำเนินการเปิดความสัมพันธ์ทางการทูตอย่างเป็นทางการกับสหรัฐอเมริกาในปี 1979 ในสมัยประธานาธิบดีคาร์เตอร์